

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 10

FEBRUARY 15, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

The Ultimate Reunion Of All Things

Having made known unto us the mystery of his will, according to his good pleasure which he hath purposed in himself: that in the dispensation of the fulness of time (or: unto a dispensation of the fulness of time, R.V.) he might gather together in one all things in Christ (or: to sum up all things in Christ, R.V.), both which are in heaven and which are on earth.

Eph. 1:9, 10.

Glorious mystery of His will!

Hid from the beginning, but now made known in Christ, through the apostles and prophets.

The mystery of the final end God had in view with the purpose which He had purposed in Himself: the dispensation according to which He would gather together in one, in one glorious living Center, Christ Jesus, Immanuel, God with us, all things, both which are in heaven and which are on earth!

Mystery indeed!

For who hath, or who could possibly have known the mind of the Lord? Or who could have discovered this adorable end of the good pleasure and purpose of the Most High? What eye was clear enough to detect in the things that are seen, what ear was keen enough to discover from the things that are heard, what heart was profound enough to conjecture from its own experience that all through the ages of time God had in view a dispensation in which He would sum up all things in heaven and on earth in the glorious Center and Culmination Point of the incarnated Son? . . .

But the mystery is now revealed!

God hath made known His mind, hath declared what purpose He has in view throughout the history

of this world: to reunite all things in a higher, a more perfect union than ever before!

All things!

And lest we should hesitate to give the words their full significance, it is added: that are in heaven and that are on the earth. The entire kosmos, therefore, is meant; the whole creation and all things in the whole creation. Nothing less can satisfy the terms here employed. It cannot be the purpose of these words to refer merely to men, and to make us think of the union of the Jews and the Gentiles in the one body of Christ; nor can they be limited to rational beings only, the angels in heaven and men on the earth. Nor can it be the meaning of the Word of God here that in the end God purposes to save and unite into His eternal kingdom of glory every individual man, and every individual spirit, angel and devil alike, which is not only foreign to this passage, but also contrary to all the rest of Scripture. But all things in heaven and on earth, rational and brute creation, animate and inanimate creatures, the whole creation organically considered, are to be reunited in the one glorious center: Christ Jesus, our Lord!

All creatures shall be gathered together!

They will be united. There will be a bond between creature and creature, the bond of peace and perfect harmony, so that all the millions upon millions of created things will constitute one whole, one glorious kosmos; so that every part of the whole will be perfectly related to every other part and to the whole; so that each creature will serve the whole in its own place and position, and in serving the whole will be to the glory of the Most High. The ultimate realization of God's world, the world He loved and in behalf of which He gave His only begotten Son!

All creatures will be "summed up"!

They will be gathered together in one! There will be a gradually ascending scale of creatures, perfectly interrelated and united mutually, climbing upward into a pinnacle, a center, a culminating point. Or, to describe this union in one center more accurately; there

will be one central life-spark from which all creation will be quickened, one Head in Whom all creatures are united, from Whom they receive their life and meaning, their place and grand harmony of form and activity: Christ!

Christ, the incarnated Son of God, will be the Head of all the new creation!

Christ, the firstborn of every creature, and the first-begotten of the dead will be the uniting center of the new heavens and the new earth!

The Spirit of Christ will quicken and glorify all!

The glory of the risen Lord will beautify all!

The mind of Christ will be the light of all!

The will of Christ will rule all!

And in Christ as the new and eternal Head of all the redeemed kosmos the whole world will be united centrally with its Creator and Redeemer, the God of our salvation!

Such is the implication of this glorious Word of God!

That hope is placed before us throughout the Scriptures. For the creature is made subject to vanity and in the bondage of corruption it groans, but it shall be delivered from that bondage into the glorious liberty of the children of God.

And we expect new heavens and a new earth, in which righteousness shall dwell.

The New Jerusalem will come down from God out of heaven on the new earth!

And God shall make all things new!

Blessed mystery!

Adorable wisdom of God's good pleasure!

According to which He purposes all things with a view to that final dispensation: to gather together again all things in one!

To sum them up in a higher unity, in a more glorious harmony than ever before, and to lift them up into that heavenly perfection that is attained in the way of sin and grace, and that could not have been reached except in that way!

For, indeed, He gathers them *again*; such is the significance of the original word.

Yet, when He gathers them for the second time, He does not return to His former work, He does not lead all things back to their first estate, but leads them on to higher glory.

Once they were united. For, also in creation God's works were one. He did not call into being a mere number of creatures without affinity or unity, but He created a kosmos, a world in which everything was adapted to the purpose of the whole, one harmonious creation with its center in man's heart. In him all things were gathered together in one, in man they were summed up, he stood at the pinnacle of created things on earth; he had dominion over all things, and

all things served him. And he stood in the midst of the earthly creation, made after the likeness of the invisible God, His friend-servant, in order that the whole creation through the love of his heart and the service of his willing obedience might be united with the heart of God. All things were in subjection to him, in order that through him they might be subjected to God; all things served him, that he might serve the Most High!

Thus all was harmony in the first paradise!

The peace of God pervaded all; the love of God motivated all; the blessed favor of God caused all to rejoice; the beauty of God was reflected in all; all this centrally and consciously in the heart of man!

True, all things were not united in one.

There was another world in heaven, the world of heavenly spirits, of seraphim and cherubim, of might and dominion, of principalities and powers. They probably were summed up in their own head, the greatest, the mightiest, the most beautiful of them all, the one against whom even in his fallen state Michael durst not bring a railing accusation. That world was not united in the heart of man. Over it he had no dominion. He was made a little lower than the angels. An earthly king over an earthly creation was the first man Adam. Of the earth earthy was he. All things, things in heaven and things on earth were not united in his heart. . . .

Two worlds there appeared to be, even though they were adapted to each-other, destined to become one, to be summed up in One. . . .

Yet, even so, that first world was blessed and beautiful.

And a pity it seemed that ever its unity was broken!

For, broken it was; broken was its unity in heaven; and distorted was its harmony on earth. For the most glorious creature in heaven became the opponent, the adversary, the slanderer of God, the arch-rebel, the liar, the murderer from the beginning; and with him rose in rebellion a multitude of the heavenly spirits. And things on earth lost their uniting center in man's heart, when he, the friend-servant of God, allied himself with the rebellious forces of darkness in high places, and became the enemy of the Most High. His heart was no longer the medium through which all creation might rest at the heart of God. His mind was no longer receptive unto the Word of God: his light had become darkness. His will refused to submit to and to do the will of God: his righteousness had changed into unrighteousness. No longer did he thirst after God as a hart after waterbrooks: his holiness had changed into corruption. His beauty changed into ashes, his glory into shame, his love into hatred, his freedom into slavery, his obedience into rebellion, his dominion into vain usurpation, his blessedness into a

curse, his life into death!

The bond was broken!

The creature was made subject to vanity. No longer did it serve man to any positive purpose. It rises against him, it mocks his efforts, in thorn and thistle, in fire and hail, in the wild beasts of the earth, mighty and effective whether they be great or infinitesimally small. He still labors in the sweat of his brow, but only to reap vanity and death: he eats and drinks corruption. . . .

And creation is a house divided against itself.

Vanity of vanities; the vicious circle of death!

Yet, even then, there was the mystery of God's will, the adorable good pleasure of the Most High, the purpose of Him Who worketh all things according to the counsel of His own will; even then God had in view that marvellous economy of the fulness of time: to gather together in One, all things, that are in heaven and that are on earth!

Who hath known the mind of the Lord!

O, the depth of riches, of knowledge, of wisdom!

That which to us appears to be only a wilfull wrecking of God's beautiful handiwork by rebellious creatures, in God's eternal purpose must serve to open the way unto something higher and better, the eternal and heavenly summing up of all things in Christ Jesus, the economy of the fulness of times!

The harmony that was disturbed was earthly, that which will replace it is heavenly.

In the beginning all things were summed up in the first man Adam; in the end they will all be concentrated in and dominated by the last Adam, the Lord from heaven.

The original union could not fully embrace all things; the ultimate *kosmos* will be a gathering together in one of all created things, the new heaven and the new earth.

The former things were lapsible, fragile, because they were summed up in the mere creature.

The final things can be torn from the heart of God nevermore, because they are summed up in the Son of God Himself!

All according to His purpose!

That all things may be unto Him, even as they are of Him and through Him.

For such, indeed, is the implication of the original: God had eternally in view the final economy of things, according to which He will gather together in one *unto Himself, for Himself*, all things!

That He may be all in all!

And glory may be to Him!

Forever!

Glorious economy!

The dispensation of the fulness of times!

That economy or arrangement of the saving work

of God by which finally and completely the mystery of the will of God is fulfilled, and also revealed.

For, a mystery it is.

That this economy of things was the end which God had in view, that the culmination and consummation of all things would be a *kosmos* embracing all things in heaven and on earth, concentrated in Christ, the incarnated Son of God, raised from the dead by the marvellous power of God,—that no one could possibly surmise or conjecture; that experience cannot teach, that eye cannot see and ear cannot hear, nor can it ever arise in the heart of man. It is a mystery. It belongs to the kingdom of heaven. It can be known only through revelation by the Spirit of Christ.

And long this mystery had been hid.

Prophecies there had been of it, faint glimmerings of its light had broken through the darkness occasionally even of the old dispensation. Those that had been lifted up to the highest mountain peaks of prophecy had seen afar off the glory of the future, and had spoken to the people below, dwelling in the shadow of the present death, of new heavens and a new earth. . . .

But not until the "economy of the fulness of time" had come had the mystery been revealed in all its glorious significance.

The fulness of time is the final period before the *parousia*. It is that by which time is made full. For, time is a measure, and filled it must be before it can be definitely closed. Strictly speaking it is the economy of the last "moment", of the "omega" of all history, that is the "fulness of time". But here time is viewed as being filled with "dispensations", each leading to the other, yet each being characterized by new revelations and realizations of the mystery of the will of God. Always it is the same mystery of God's will that is realized and revealed; but there is progress in its revelation and economy. And the last of these economies of God's redemptive wonder is the present dispensation. It is the end of the ages. By it time is filled. It is the fulness of time.

It was begun with the revelation of Jesus Christ.

For, when the fulness of time had come, God sent His Son, made of a woman, come under the law. And in Him He began to gather together all things, both that are in heaven and that are on the earth. For He is that pinnacle of all things, the firstborn of every creature, in Whom all things are to be summed up. And as such He was prepared, through the cross, by the resurrection and exaltation at the right hand of God.

And He draws all things unto Himself!

Until He shall come again, and as the pinnacle of all creation subjects Himself unto the Father.

That God may be all in all!

O, wonder of grace!

H. H.

Editorials

The Lease-Lend Bill

All our readers, no doubt, know that our lawmakers in Washington are debating the merits and demerits of the "Lease-Lend Bill", known as H.R. 1776. By the time this number of our *Standard Bearer* appears it may have been adopted, either with or without important amendments and modifications. For we are making history fast.

The bill is designed to make it possible for our government to produce and deliver to Great Britain all the war material she may need with the greatest possible speed.

It is divided into nine sections, the most important of which is the third, which we here quote:

SECTION 3

(a) Notwithstanding the provisions of any other law, the President may, from time to time, when he deems it in the interest of national defense, authorize the Secretary of War, the Secretary of the Navy, or the head of any other department or agency of the Government—

(1) To manufacture in arsenals, factories, and shipyards under their jurisdiction, or otherwise procure, any defense article for the government of any country whose defense the President deems vital to the defense of the United States.

(2) To sell, transfer, exchange, lease, lend, or otherwise dispose of, to any such government any defense article.

(3) To test, inspect, prove, repair, outfit, recondition, or otherwise to place in good working order any defense article for any such government.

(4) To communicate to any such government any defense information pertaining to any defense article furnished to such government under paragraph (2) of this subsection.

(5) To release for export any defense article to any such government.

(b) The terms and conditions upon which any such foreign government receives any aid authorized under subsection (a) shall be those which the President deems satisfactory, and the benefit to the United States may be payment or repayment in kind or property, or any other direct or indirect benefit which the President deems satisfactory.

Let us try to realize what this implies. It means:

1. That the president will have the power to dispose of whatever war material we now have at hand,

of our own Army and Navy, by delivering it to any nation he chooses on any condition he pleases ("to sell, transfer, exchange, lease, lend, or otherwise dispose of"). It has been correctly stated that under the terms of this bill the President could give our entire Navy to Great Britain. Section 2 of this bill describes "defense article" as including: "any weapon, munition, aircraft, vessel or boat; any machinery, facility, tool, material, or supply necessary for the manufacture, production, processing, repair, servicing or operation of any article described in this subsection; any component material or part of or equipment for any article described in this subsection; any other commodity or article for defense". The power here given to the President, or proposed to be given to him, is very comprehensive.

2. Besides, it means that the President will have the power to dispose in the same way of any implements of war or munitions that is now being manufactured in our country, allegedly for "self-defense". This is the implication of subdivision (1) under Section 3. We must bear in mind that "self-defense" by this time means approximately the same as aiding Great Britain, or "any country whose defense the President deems vital to the defense of the United States". It does no longer signify that we are attacked and fight a foreign invader.

3. That the President will be empowered to release to any nation he chooses our official Navy and Army secrets. This is, evidently, the meaning of paragraph (4) under Section 3.

4. That the President will have the power to open American ports to belligerent nations to whom we are friendly, for the purpose of repairing or reconditioning their defense articles. Paragraph (3).

Section 4 of this bill stipulates that all contracts or agreements made for the transfer of any defense article by the United States to a foreign government shall contain a clause forbidding such foreign government to transfer the title of such defense article to anyone else. It may sound a little sarcastic, but would it not be expedient to make such foreign government also sign a clause restraining it from ever using our defense articles against our own country?

The bill is being hotly debated and is severely criticized.

Opponents of the bill have two main objections: 1. It sets up a dictatorship in our country. 2. It will lead us into war.

We also are opposed to it.

Our chief objection is not that it will give the President too much power, and that it will be the end of our own democratic form of government if the bill is passed; although it must be admitted that the bill is

rather a concession to Hitler's point of view regarding democratic forms of government. Then, too, it may be questioned whether Congress, under the Constitution has the right to delegate all this power to the Chief Executive. After all it is Congress that, according to Article VIII of the Constitution has the power to declare war, to raise and support armies, to provide and maintain a navy, to make rules for the government and regulation of the land and naval forces, and "to make all laws which shall be necessary and proper for carrying into execution the foregoing powers". This, it would seem, also covers the disposal of any "defense article" to another government.

But our main objection to the lease-lend bill is that, as it is proposed, it means war. And it is our firm conviction that, both for utilitarian reasons and for the sake of justice, our country should keep out of this war.

The adoption of the bill as it stands at the time of this writing will undoubtedly mean that we will send defense articles to Great Britain in our own ships, convoyed by our own cruisers. And that means that the Axis powers will attempt to destroy them. As soon as this happens, we are in it.

Besides, the bill provides for the opening of our ports to a friendly belligerent nation for the purpose of repairing, reconditioning or otherwise placing in good working order its defense articles. And this is really an act of war in itself.

There are those in our country that would welcome the entrance of our country into the European conflict.

There are a good many others who still speak of the expediency of giving all possible aid to Great Britain "short of war", but who, nevertheless, are leading our country directly into the war.

They claim that it would be a great calamity for the United States if Great Britain would be defeated, that the British Navy is our first line of defense, that allying ourselves with Great Britain (even though "short of war") means that we will save the world for democracy, that the Axis powers will attack our country if they are victorious.

We are of the opinion, however, that we ought to be ashamed of ourselves if the British Navy is our first line of defense; nor do we believe that it is true. We believe that this is no more a war to save democracy or to make the world safe for democracy than was the former world-war, nor should we allow ourselves to be fooled twice by the same story. We are convinced that if we permit ourselves to be drawn into this war, we will be fighting only another European war for power; and the outcome will show it, just as did the outcome of the recent world-war. We are of the opinion that we should calmly and with determination prepare for self-defense, so that we are ready in case

of an attack by any foreign power. But let us wait to defend ourselves until we are attacked, and not make ourselves believe that Great Britain is really fighting our war, and that we are defending ourselves by aiding England.

From history we do not receive the impression that Great Britain is the unselfish neighbor that fights in the interest of other nations.

And if we continue telling the story that she is fighting in defense of the United States, she might probably expect in the end that we ought to pay her for the aid we give her.

But above all we should not become involved in this war, because, apart from all utilitarian considerations, we are not justified before God to enter it, unless the Axis powers commit an act of war against us without provocation on our part.

It is true, that Nazism in all its implications must be considered a great evil, especially also from a religious viewpoint.

It is also true, that the Axis powers have lost all moral right to complain of any unneutral act that might be committed against them by other nations, after their attack upon the small neutral nations of the continent of Europe.

However, that it cannot be Great Britain's motive, nor ours, to avenge the wrong committed against small nations is evident from the "hands-off" policy that was adopted in the case of Italy's brutal attack upon Ethiopia.

And before the question of justice can even be considered the Treaty of Versailles should be repudiated. For, apart from that treaty the present war cannot be explained.

By all means, therefore, let us keep out of this war.

H. H.

Het Gezag Der Kerk

We bespraken de laatste maal de beschouwing, die door Ds. de Graaf van Amsterdam gegeven werd van den Staat en van zijn verhouding tot de Kerk. En we zagen tevens, dat die beschouwing samenhangt met en gegrond is in zijn voorstelling van "natuur en genade", of, zooals Ds. de Graaf de uitdrukking liever bezigt: "genade en natuur". Het zal onzen lezers ook duidelijk zijn geworden, dat zijne beschouwing van deze dingen de onze niet zijn kan. Wel wil hij niet spreken van algemeene genade. Toen we voor het eerst vernamen van het referaat van ZEW. gehouden voor de predikanten conferentie te Utrecht over het

onderwerp "natuur en genade", en afgingen op enkele tamelijk sterke uitdrukkingen, die de "gemeene gratie" loochenden, meenden we, dat zijne voorstelling eenigszins geleeke op de onze. Doch daarin zijn we teleurgesteld. Ofschoon we dan ook ons mogen verblijden in het feit, dat men het "probleem der gemeene gratie" althans weer onder de oogen heeft en zich er op indenkt, inplaats van maar aldoor na te praten, wat door Dr. Kuyper Sr. ons hierover geboden werd als eene oplossing, toch kunnen we de oplossing door Ds. de Graaf geboden geen oogenblik aanvaarden als de onze. Hij loochent wel de gemeene gratie, maar om nu voorts alles te verklaren uit de genade in Christus. Dr. Kuyper spreekt van eene oorspronkelijke scheppingsgedachte of scheppingsordinantie, de vervulling waarvan door Satan en zonde feitelijk verijdeld wordt, maar die God toch doorvoert ten spijt van Satan en zonde en dood en vloek, doordat al die machten worden gestuit in haar werking en ontwikkeling. Hij verklaart dus de tegenwoordige wereld en al hare verbanden en instellingen, huisgezin, maatschappij, staat, school, wetenschap en kunst, de "natuur" uit de gemeene gratie. Door de gemeene genade hebben we nog een overblijfsel van het beeld Gods en leven we nog in eene tamelijk goede wereld; en door de werking der gemeene gratie voert God Zijn oorspronkelijk scheppingsplan door tot het einde toe. Aan dat groote doel kunnen we dan ook op verschillende "terreinen" van het leven met de "wereld" samenwerken.

Goed bezien wil Ds. de Graaf in den grond hetzelfde. Ook hij ziet de "natuur" opkomen uit en veranderd door de genade, en zelfs ontwikkelt zich de "natuur" door de genade in goede richting. Zooals we reeds zagen ontkent hij daarbij niet, dat het eindelijke koninkrijk Gods niet anders kan komen dan door de slot-catastrophe bij de komst van Christus, doch het verband van de noodzakelijkheid dezer catastrophe met de rest van zijne beschouwing wordt niet duidelijk. Doch de genade, waaruit Ds. de Graaf de "natuur" en al de samenlevingsverbanden, huisgezin, maatschappij, staat en school, en ook de kerk als samenlevingsverband en instituut laat opkomen is de genade in Christus. Het kruis van Christus is de rechtsgrond van alles, de Geest van Christus is de Bewerker van alle verbanden en gemeenschap, en ook de goddeloozen deelen in de zegeningen dezer genade. Christus is ook de Koning van den staat, en de bedoeling Gods met den staat is, om den menschen de gerechtigheid van het koninkrijk Gods te leeren. Of de veranderde omstandigheden in Nederland door de inval der Duitschers Ds. de Graaf ook zullen nopen om zijne beschouwing te herzien, zal de toekomst ons misschien leeren.

We bieden ter vergelijking hier nogmaals onze beschouwing van deze zaak.

Wij laten namelijk de "natuur" en de samen-

levingsverbanden, de "wereld" en al hare levensvormen en instellingen, niet opkomen uit genade, noch ook uit de zonde, doch verklaren deze uit het feit, dat God door Zijne alomtegenwoordige kracht en naar Zijn voorzienig bestel, ook na den zondeva! en na de intrede der genade in Christus, alle dingen in hun onderling verband nog altijd onderhoudt en regeert.

De schepselen zijn één. God schiep maar geen aantal schepselen, maar een wereld, een kosmos, waarin de schepselen onderling in één harmonisch geheel verbonden waren. En aan de spitse, in het centrum van de aardsche schepping stond de mensch. Hij was geschapen naar het beeld Gods, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, opdat hij zijn God zou kennen en liefhebben en dienen met geheel zijn verstand, wil, hart, en al zijne krachten. En als zoodanig stond hij in Gods verbond, als vriend Gods en knecht des Heeren, en heel de schepping vertegenwoordigend voor het aangezicht des Heeren. Hij was Gods profeet, om aller schepselen lof en eer in zijn eigen verstand en hart samen te vatten en te vertolken; Gods priester om zich met alle schepselen Gode in waarachtige liefde toe te wijden; en Gods koningsknecht, om naar den wil des Heeren over alle schepselen te regeeren. Alle schepselen dienden hem, opdat hij zijn God zou dienen. De mensch was dus niet slechts het sluitstuk der schepping in den zin, dat de saamhoorigheid aller schepselen zich in hem toespitste en haar toppunt bereikte, maar in zijn hart was ook het geestelijk-ethisch middenpunt der aardsche schepping, zoodat door den mensch de schepping rustte aan Gods eigen hart. Alles stond door den mensch in den dienst Gods. Niet de schepping als zoodanig, noch ook de natuurlijke levensverbanden kwamen op uit het verbond Gods, zooals Ds. de Graaf het voorstelt; maar wel stond door Gods verbond heel de schepping in den dienst des Heeren, en werd in geestelijk-ethischen zin de schepping door het verbond Gods beheerscht.

Als we dit laatste voor de aandacht houden, is het ook niet moeilijk in te zien, welke breuke er door de zonde geslagen werd. Die breuke toch was geestelijk van aard, werd geslagen in het hart des menschen, en kon dus ook nooit anders dan de geestelijk-ethische band verbreken van de schepping met God. Voorzover het aan den mensch lag, werd Gods verbond verbroken. Hij werd vijand Gods. Het beeld Gods sloeg in zijn tegendeel om, zoodat al zijn licht duisternis werd, zijn gerechtigheid ongerechtigheid en zijn heiligheid onreinheid en afkeer van den levenden God. De zonde is geestelijk-ethisch van aard. Ze is een daadwerkelijk gemis in zedelijken zin. Maar wezenlijke verandering kwam er in het bestand der dingen niet. De mensch werd geen duivel en kon dat ook niet worden; de schepping veranderde niet in een chaos. In de onderlinge verhouding en saamhoorigheid der schepselen kwam geen wezenlijke verandering. De levens-

verbanden, die met de schepping der wereld als een organisch geheel gegeven waren, bleven. Want God bleef de wereld dragen en onderhouden door Zijne voorzienige kracht, opdat ze Hem verder zou dienen tot het uitvoeren van Zijn eeuwig bestel, niet bestaande in het bereiken van zekere oorspronkelijke scheppings-gedachte, maar daarin, dat Hij zou komen tot die bedeeeling van de volheid des tijds, waardoor Hij alles weer onder Eén Hoofd, namelijk Christus, zou vergaderen tot Zichzelf. Wel kwam het schepsel onder den vloek, zoodat het der ijdelheid onderworpen is, wel kwam ook de mensch "midden in den dood" te liggen, en verloor hij ook uit natuurlijk oogpunt zijne uitnemende gaven, zoodat hij niet anders heeft overig behouden dan enkele overblijfselen van natuurlijk licht; doch de onderlinge verbanden der schepselen werden niet opgeheven of verbroken. Vandaar, dat de zonde ook niet kon verhinderen, dat bij verdere ontwikkeling van de aardse schepping, met name van het mensche-lijk geslacht, ook de verschillende instellingen, waarin die verbanden een concreten vorm aannemen, in het leven werden geroepen, namelijk, die van huisgezin en maatschappij, heer en knecht, straks ook de staat met overheid en onderdaan. De "natuur" werd dus door de zonde niet vernietigd, noch ook *wezenlijk* veranderd, ofschoon ze in den mensch in geestelijk-ethischen zin totaal werd verdorven.

Nu moeten we wel verstaan, dat dit ook geldt van de genade. God handhaaft Zijn verbond en voert het door vloek en dood heen tot de hoogte van Zijn eeuwigen tabernakel. Hij doet dit door het wonder der genade in Christus. En Hij laat die genade aanstonds bij den val haar intrede doen. Adam valt op Christus. Hierbij moet echter voor de aandacht gehouden worden, dat de genade de lijn der verkiezing volgt. Niet alle kinderen van Adam zijn ook verordineerd om kinderen Gods te worden, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden. Velen zijn verworpen en blijven midden in den dood. Dit is zelfs zoo sterk, dat ook bij het kind van God die "natuur" niet wordt veranderd in den zin, dat hij óf bij de wedergeboorte, óf langzamerhand van die in den dood en onder den vloek liggende "natuur" verlost wordt. Het tegendeel is waar. Hoe zoudt ge anders Romeinen 7 willen laten slaan op het wedergeboren kind Gods? Of hoe zoudt ge de wel zeer vreemde taal (vreemd uit het oogpunt van de voorstelling, dat de genade hier de "natuur" reeds veranderd) van onzen Catechismus willen verklaren, wanneer hij ons leert, dat ook de *allerheiligste* in dit leven nog slechts een klein beginsel der nieuwe gehoorzaamheid heeft? Dat zal toch zeker moeten beteekenen, dat de *minst* heilige een klein beginsel van die gehoorzaamheid bezit, en dat de *allerheiligste* nog even ver is. Met andere woorden, hij heeft zijn "natuur" niet verloren, en hij wordt die natuur ook niet kwijt, tot hij sterft en straks in den dag van Christus wordt opge-

wekt in heerlijkheid. Wel wil de wedergeboorte zeggen, dat de verkorene in het centrum van zijn leven is vernieuwd, radikaal omgezet, van boven is geboren, dat Christus in hem woont en leeft, en dat hij in dien zin een nieuw schepsel is geworden. En voorts heerscht nu de genade, en strijdt hij door die genade den goeden strijd, ook zelfs op het veld van zijn eigen natuur. Maar de "natuur" in hem en buiten hem in de tegenwoordige schepping blijft in den dood liggen, blijft den vloek torsen; het schepsel blijft de ijdelheid onderworpen in de dienstbaarheid der verderfenis, totdat het zal deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Evenmin als de zonde verandert de genade de "natuur".

Als we dit voor de aandacht houden, zal het ons ook duidelijk zijn, welke de roeping is van het kind Gods in deze tegenwoordige wereld. Juist omdat Gods genade de lijn volgt der verkiezing en daarnevens ook de lijn der verwerping loopt, moeten er in deze wereld, in de "natuur" met al hare levensverbanden twee beginselen, met elkander worstelend, tot openbaring komen: het beginsel der zonde, in vijandschap tegen God zich openbarend, en het beginsel der genade, het leven der wedergeboorte, zich openbarend als vriendschap Gods. Voor de openbaring en worsteling dezer beginselen, voor den "goeden strijd des geloofs" is deze wereld, met al haar verbanden en instellingen, deze wereld ook zooals ze den vloek torst en onderworpen is aan den dood, het veld, het terrein, de "stage". Tot dat veld behoort heel de "natuur" met al hare krachten en middelen en verbanden en instellingen. Daartoe behoort ook de staat. En dus is het de roeping van het kind van God, niet om de "natuur" te veranderen of de wereld te verbeteren, maar om overal uit het leven der wedergeboorte, dus ook in den staat uit het leven der wedergeboorte, uit Christus, naar den woorde Gods te leven, en dat wel antithetisch, tegenover de macht der duisternis en der zonde, die zich ook in diezelfde "natuur", diezelfde wereld in all haar verbanden openbaart en gebruik maakt van dezelfde middelen en gaven en krachten tot realizeering van het rijk van den Antichrist.

In dezen strijd hebben we de overwinning door het geloof. Want het geloof is de overwinning der wereld. En al strijdende als van de partij des levenden Gods verwachten we niet, dat wij de "natuur" zullen kunnen veranderen, of de wereld verbeteren, maar getuigen we van den dag van Christus, waarin heel de tegenwoordige "natuur" door den vuurbrand zal moeten worden gelouterd, om dan plaats te maken voor de eeuwige "natuur", waarin alle dingen in hemel en op aarde zullen zijn vereenigd onder Christus, en door Hem zullen liggen aan het harte Gods!

H. H.

De Vrouw In De Woestijn

VIII

Openbaring 12.

Dat we zullen letten op de teekenen der tijden, is, voor wie zich temidden van een ontzaglijke geestelijke strijd weet geplaatst, geen wonder. De Schrift wordt nooit moede om onophoudelijk ons te vermanen. We moeten hoe langer hoe meer ons bewust worden van dien strijd en in verband daarmee nauwkeurig acht geven en trachten de teekenen der tijden te verstaan. In het Woord alleen ligt de sleutel, die ons de dingen, die haast moeten geschieden, doet ontsluiten. Bij haar en in haar licht alleen zullen we het licht zien en in staat zijn, om daarin te wandelen.

Ook nu leven we in gespannen dagen. En die spanning concentreert zich niet om de vraag, gelijk men het ons wil wijs maken, of we de democratische levenswijze of wel het kapitalistisch stelsel er bij in zullen schieten—iets dat natuurlijk wel mogelijk is. Het is best mogelijk, dat het zoogenaamde 'oude' zal voorbijgaan en daarvoor in de plaats een nieuwe orde zal komen, die, óf slechts een herhaling zal zijn van iets heel erg ouds, óf, iets zoo geheel nieuws en radikaal anders dan we voorheen zagen, dat we er verbaasd van zullen staan. En te oordeelen naar wat men zoo al geprofeteerd en beloofd heeft, dan zullen we werkelijk een andere wereld zien, wanneer de hedendaagsche strijd ten einde zal zijn gekomen.

Van een 'Nieuw Orde' spreekt men niet alleen van Duitsche, maar ook van Engelsche zijde, schoon men ons nog niet precies weet te zeggen waar die nieuwe orde in zal bestaan. De machthebbers dezer wereld, wien het te doen is om eigen behoud, om te behouden wat men heeft, of om te verkrijgen en te herwinnen (met interest) wat men verloor, gebruiken de belofte van het 'nieuwe' om er den moed bij het volk in te houden. Van hen geldt "Veel belooven en weinig geven. . . ." Schoon we wel gelooven dat er iets nieuws komt, gelooven we dat om een geheel andere reden, een reden die we aan de Schrift ontleenen.

Wezenlijk maakt het voor de Kerk weinig uit, wat de verhoudingen der landen zullen zijn, wanneer deze oorlog ten einde is. Nu versta men ons wel, we hebben ons oog niet gesloten voor het feit, dat er niet iets van geestelijke aard te voorschijn zal treden, waar ook de Kerk mede zal moeten rekenen. We zijn er van overtuigd, dat dit juist wel het geval zal zijn. We bedoelen alleen maar te zeggen, indien de uitkomst van dezen oorlog slechts een andere (noem het maar een betere) verhouding zal teweegbrengen tusschen werkgever en werknemer, of een nieuwe orde zou zijn tusschen de verschillende toonaangevende landen onderling, zoodat men een meer evenredige verdeling van

koloniale bezittingen zoude hebben (in verband met het bloedvergieten en de toegebrachte vernieling een veel te hooge prijs), dan zou de Kerk des Heeren er zoo ongeveer buiten kunnen blijven. Zij heeft daar geen belang bij, ook al hooren en lezen we somtijds, dat men het tegenovergestelde gevoelen is toegedaan en als Kerk daarin een woordje mee wil spreken.

We moeten in ieder geval niet mee willen zingen in het koor van hen, die meenen, dat de geestelijke groei der Kerk afhangt van maatschappelijke welvaart en bloei. Veeleer is het zóó, dat geestelijk de Kerk sterk is wanneer het, naar des Heeren wijs bestel, gaat door en langs den weg van allerlei moeilijkheden. Ook dan, wanneer er een nieuwe orde zal zijn tot stand gebracht zal de Bruid des Heeren er zijn. Haar zijn en welzijn hangen nu eenmaal niet af van menschenverhoudingen, of van Internationale verwickelingen.

Zeker, het is een geheel andere vraag, of er na al die verwickelingen niet een moeilijker tijd of tijden zullen aanbreken voor de Vrouw. Daarop is ons antwoord bevestigend. De strijd was tenslotte niet een kwestie van puur aardse verhoudingen, die men nu weer eens wilde veranderen, neen, door al het gewoel der volkeren, komt hoe langer hoe meer tot openbaring, dat er beginselen zijn waaruit de wereld leeft en dat van beide kanten het gaat om veranderingen, maar buiten en zonder God. En al de strijd van deze beëindiging moet tenslotte tot openbaring brengen en uitloopen op den eenen grooten eindstrijd: De strijd van den Anti-christ tegen den Christus.

Daarom zal het voor de Vrouw zou benauwend worden.

Of we dan *nu* al zoover zijn in de wereldgeschiedenis, vraagt ge? Of we dan nu al met het Antichristelijk Beest te doen hebben, merkt iemand op? En of het nu al met zekerheid valt te zeggen, dat bijvoorbeeld, Hitler die mensch is? Daartoe zou mij teneenenmale voldoende bewijs ontbreken, vooral met het oog op de laatste vraag, of de persoon alreeds aan te wijzen is, die we den Antichrist kunnen noemen. Echter, we mogen wel opmerken, dat het niet geheel en al denkbeeldig is, wanneer we beweren, dat wat *nu* nog niet met zekerheid valt te zeggen, *daarom* niet in de *naaste* toekomst bewaarheid kan worden.

Zelfs al moet toegestemd worden, dat de oorlog de leiders en grooten der wereld als vijanden openbaar maakt, we willen niet toestemmen, dat die zoogenaamde vijandschap er is als een zaak, waarin dan één, in tegenstelling met den ander, zou strijden om heilige beginselen. Beiden gaan uit van het beginsel van het eigenbelang, *dat* viert aan beide zijden hoogtij. En zoolang als het eigenbelang van den *een* word gedwarsboomd door den ander, en ook omgekeert, ja, dan en zoolang zal men den strijd telkens weer zien ontbranden tusschen de volkeren onderling. Ter anderzijde, wanneer het eigenbelang ook het belang van

allen is, houdt de strijd direct op. En ook dat is puur en simpel eigenbelang. En uit dat alles wordt dan een zekere eenheid geboren, die oogenschijnlijk de oplossing kan zijn van schier alle wereldproblemen. Aldus, zoo lazen we eens, lost zich straks het sociale probleem op. Het kwam door de menschen in de wereld, de menschen zullen het zelf weer er uitjagen. Opgelost, naar die beschouwing, worden dan de wanverhoudingen der menschen onderling, alsmede die der volkeren, dat is voor hen die buiten en zonder God en Christus rekenen en leven.

Zóó leert ons ook de Schrift en doet zij ons het wereldgebeuren kennen en doet zij de menschen optreden, jagende naar het eene groote doel: Het eigenbelang.

De vraag waar gaat het om in heel de wereldgeschiedenis, wordt wat betreft het Schriftuurlijk antwoord, beheerscht door een andere vraag, wat is de geestelijke waarde, wat ligt eigenlijk achter alles wat in de geschiedenis plaats grijpt? En dan is het eenvoudige en tegenlijkertijd duidelijke antwoord: Dat de geestelijke waarde bepaald wordt door de beginnelen van zonde en genade, dat daardoor ook de verhoudingen worden bepaald en scherp afgebakend en dat daardoor ook het geheel van al den strijd staat in het teeken van de geestelijke Antithese; die er van den beginne was en nu is en die er zijn zal ten einde toe.

Laat *dat* nu maar even los en men gaat spreken en schrijven over den grooten invloed, die de Kerk uitoefent op het leven der natie. Men durft te spreken van een verlost zijn en hoe langer hoe meer verlost worden van bekrompen begrippen. Begrippen die dan mee waren gebracht van het Oude Vaderland (goed verstaan dit andere heet dan het eigen Calvinisme). Op dien weg profeteert men zelfs van een nog grootere uitbreiding der Kerkelijke tenten (over het dieper inslaan der pennen, waarover Jesaja tegelijkertijd spreekt, werd niet gesproken), ja, zelfs meende men, dat daardoor de Christelijke School die zoowat ziel-togend terneer ligt, zal kunnen bestaan en moet uitdijen tot een inlandsche groene boom. Doch dit alles zal slechts kunnen wanneer men uit de geestelijke antithese niet langer wil leven en geestelijk-ondiep zijnde, Gods zaak zal opofferen en met de lieden der wereld gemeene zaak maakt.

Het staat zoo geheel anders in "de woorden der profetie dezes Boeks": Het getuigenis van Jezus Christus, door Johannes visionair gezien op Patmos. Daar wordt ons in schrille kleuren het toekomstbeeld geteekend van den laatsten strijd, in een tijd waarvan de wereld zal zeggen, dat het een "wondervolle" tijd is en waar oogenschijnlijk voor de Kerk de wonderen zullen ontbreken. Een tijd van groote verdrukking voor de gemeente, tot benauwens toe.

Immers "de draak vergrimde op de vrouw, en ging

henen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben"?

Daartoe worden ons in (Openbaring 13) twee beesten ten tooneele gevoerd. Het ééne komt uit de zee en het andere beest komt op uit de aarde. Beiden ontvangen macht van en staan in den dienst van den draak, terwijl dan nog het tweede beest de machtsuitoefening van het eerste mogelijk maakt.

En deze Antichristelijke machten, die der vereeniging der volkeren onder één regeeringslichaam (en dat lichaam geregeerd door één enkele persoon??) en die der valsche profetie, valsche wetenschap en valsche filosofie, zijn dan gereed om een eenheidsmaatschappij tot stand te brengen. Het zal dan een tijd zijn van de allergeweldigste krachtsontplooiing nimmer te voren gezien. Doch dat niet alleen, geweldig zal tegelijkertijd zijn de organisatie van gansch het leven in al zijn vertakkingen en de unificatie van alle machten en krachten, die de aarde in haar droeg en nu door den mensch aan haar ontwoekerd werd—en dat alles in den dienst van den mensch der zonde.

Wat dit alles beteekent zal voor de Kerk laat zich gemakkelijk verklaren. Allereerst, zij zal, omringt van al die ontwikkeling der cultuur, daarvan niet kunnen genieten. Zij zal *dan* ook niet langer spreken van van al "het schoone en goede", want dat zal alles slechts te genieten zijn, wanneer men den mensch der zonde, goddelijke eere toekent. Het zal zijn een dienst *van* den mensch, *voor* den mensch en *om* den mensch. In de tweede plaats, door de geweldige machtsconcentratie zal de eeredienst van den Mensch der zonde niet slechts een locale zaak zijn, doch deze zal een universeel karakter dragen en van beteekenis zijn voor de geheele wereld en dat in den meest letterlijken zin des woords. In de derde plaats, waar het eerste beest geen beteekenis heeft tenzij het beest uit de aarde hem ten dienste wordt gesteld, hier als van zelf uit volgt, dat de intellectueele wereld de regeering over alles en allen mogelijk maakt. Daarom zal dan ook de eeredienst van den mensch (de godsdienst van die dagen) een zaak zijn, die door de valsche profetie gepropagandeerd wordt, zoodat een ieder door krachtige argumentatie overtuigd zal worden van de noodzakelijkheid van dien dienst aan den mensch der zonde gebracht. Denk nu even in, hoe alreeds een man als Hitler getrouwheid aan zijn *persoon* laat zweren. Men zweert niet langer aan een grondwet of een ideaal, en indien aan een ideaal, dan is dat vereenzelvigd met den persoon, die dat ideaal verzoon. En alleen door den heerscher te volgen, critiek uit brengen behoort tot het verleden en een eigen opinie bezit men niet meer, zal het mogelijk zijn om lijf en leden te behouden.

Of de Kerk dat *nu* al moet weten? En of die dingen *nu* alreeds vlak voor de deur staan? Staat dan de wereld niet in brand op het oogenblik, zoodat er van

organisatie en machtsconcentratie, als boven genoemd, in geen jaren iets kan komen? Het lijkt er wel veel op, dat de wereld één groote chaos zal worden en moet verzinken in een toestand van krachteloosheid, waaruit zij zich niet zal kunnen opheffen, vooral niet als de oorlog eens jaren zou duren.

We stemmen direct toe, dat het alles schijnt uit te loopen op groote wanorde en het geheel der mensche-lijke samenleving in naamloze ellende dreigt neer te storten. Als we hooren spreken van kosten en uitgaven, dan wordt men waarlijk "dizzy". Het toetert een mensch door zijn hoofd wanneer van dag tot dag het "budget" voor oorlog, oorlogshulp en nationale bewapening wordt rondgeroepen over de radio. We zullen ons niet wagen om tot in bijzonderheden uit te leggen hoe dat alles terecht zal komen. Eerlijk gezegd, we weten daar geen weg mee. Vast staat echter dit, dat het niet zulk een groot probleem is als het wel schijnt. Denk slechts even in, dat een twintig jaar geleden, toen de groote strijd gestreden werd voor de "democratie" (?), men ook zoo ongeveer alles opofferde voor de groote en heilige (?) zaak. Wie zou toen gezegd hebben, dat een weinig later, niet meer dan een tiental jaren daarna (Hitler begon toen alreeds met zijn voorbereidselen, beide; Jagende naar macht en het schrijven van zijn berucht boek "Mein Kampf") die zelfde wereld wederom in brand zou staan?

Bezieet men de wereld uit puur menschelijk oogpunt dan is de conclusie: Geen enkele oorlog heeft ooit een einde gemaakt aan den verderen strijd. Het natuurlijk verschijnsel is dan dit: Wat de één bouwde werd door den ander weer vernield en na de vernieling, ging men met den opbouw wederom een begin maken, terwijl dan die vernieuwde opbouw de arbeid is aan het nimmer te voltooien gebouw der menschheid. En, we spreken nog steeds uit menschelijk oogpunt, het is juist in de dagen na de vernieling en oogenschijnlijk dagen van wanhoop, dat er weer een man opstaat, die gebruik makende van de omstandigheden, een geheel volk achter zich weet te vergaderen, waardoor de opmarsch op nieuw begint.

En met dien opmarsch begint dan wezenlijk niet iets nieuws, dan zien we het vervolg van het oude, behalve dan, dat ook hier niet van los kan gemaakt worden, het beginsel, waaruit de wereld leeft en verder bouwt: De zonde. En dat dit alles weer opnieuw naar alle kanten kan uitslaan als een groote brand ligt ten slotte enkel en alleen aan het feit, dat de aarde hare welvaartsbronnen niet verloor, doch door allerlei uitvinding in nog grooter mate voortbrengt.

Maar ook dat de zonde en haar proces niet stil staan.

En op die volle ontwikkeling der zonde, culmineerende in den mensch der zonde, stuwt de wereld-geschiedenis aan, met de haar ten dienste staande middelen.

Met de volle ontwikkeling der aardse krachten en machten zal in het einde, de heilstaat (die der zonde) geboren worden. Zoo is de prediking en profetie van allen, die aan dit gebouw der menschheid gewerkt hebben en ook nu zeggen te arbeiden. Men predikt, de morgen van glorie komt, houd nog maar wat den moed er in. Maar het is juist, met het oog daarop, dat het voor de gemeente, zoo erg donker zal zijn. Daarop richt zich ook de Openbaring, als zij ons predikt, dat in die wereld twee beesten opkomen, het ééne uit de zee, het andere uit de aarde (daarover later). Het zal niets minder beteekenen dan dit, dat de eigenlijke strijd zal gezien worden in zijn ware geestelijke gedaante, de groote krijg tusschen Geest en Beest, van God en Satan, van Christus en Antichrist. Dat zal zoo duidelijk worden als de zon aan den hemel.

Het zal in die dagen van machtige organisatie en geweldige concentratie beteekenen, dat men openbaar zal worden en tot openbaring wordt gebracht aan welke zijde men zich schaart. De herkenningsteekenen zullen niet onbreken, denk maar aan het getal der menschen: 666. Het zal dan de dag zijn van de groote boycott. En de Antichrist zal eischen, dat het beeld voor hem opgericht aangebeden wordt. Wie zal weigeren, kan hier niet langer zijn, want, gelijk Engels eens zeide (de leerling van Marx, de vader van het Socialistisch Materialisme), het Christendom is de pest der wereld.

Zoo is het beeld ons geteekend, dat ons huiveren doet.

Doch daarnaast het beeld van Hem, Die zal komen om levenden en dooden te oordeelen. De groote machts-openbaring is ten slotte aan God en Zijnen Christus. Hoewel dan het pad loopt door vuur en rookdamp, door bloed en tranen, door verachting en verguizing en uitwerping, het groote einde is, de openbaring van Hem, Die overwonnen heeft door Zijn bloed en Wien toe te behooren, de zekerheid geeft, dat niets en niemand in staat zullen zijn, dat ooit te veranderen.

W. V.

FUTURE GLORY

Faith, Hope, and Love were questioned
what they thought

Of future glory, which religion taught:
Now Faith believed it firmly to be true,
And Hope expected so to find it too;
Love answered, smiling, with a conscious
glow,

"Believe? expect? I know it to be so!"

Na Den Slag

(Psalm 21)

Wat we gezegd hebben bij ons schrijven over den twintigsten Psalm is ook van toepassing hier. En als men even getwijfeld heeft om in den voorgaanden Psalm een Messiaansch karakter te vinden, zoo is allen twijfel zeker uitgesloten bij de studie van dezen.

Natuurlijk moet eerst met nadruk staande gehouden dat Psalm 21 historisch, letterlijk, wezenlijk van toepassing is op David. Hetzelfde volk, dat rondom hem stond te zingen in Psalm 20 staat nu rondom zijn troon om hem van harte te feliciteeren over de overwinning zijner vijanden en te jubelen van de hope voor de toekomst.

Psalm 20 en Psalm 21 behooren bij elkaar. In den eerste bad men door David in groote benauwdheid; in den tweede dankt men God voor de verlossing geschenken.

Doch als we dit alles, en meer nog, gezegd hebben en tot in de kleinste bijzonderheden den overwinnen-den koning Israels gade geslagen hebben, mogen we het punctum niet zetten en doen alsof we Gods Woord verstaan hebben.

Neen, want er is veel meer.

De vraag dringt toch direkt: Wat beteekent dat voor ons in de Nieuwe Bedeeing? We zullen het Aan-gezicht Gods in gunst tot ons gewend moeten vinden om onderwezen, getroost, en opgevoerd te worden tot den wegstervenden kreet van dezen Psalm die men beluistert in het laatste vers: Verhoog U, Heere, in Uwe sterkte!

Daarom moet er ook wat gezegd van het typische in den Psalm.

Heel in het algemeen is David alleen koning Israels geweest om een schaduw vooruit te werpen van *den* Koning der koningen en *den* Heere der heeren.

Wie zal durven stilstaan bij David en niet voort-schrijden tot den Christus Gods bij het lezen van het vijfde vers: "Het leven heeft hij van U begeerd, Gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos"? David is koning-af geworden doch Jezus is Koning tot in eeuwigheid. Zijn scepter is een eeuwige scepter.

Neen, dan zeggen we met Petrus: "het is geoorloofd vrijuit tot U te spreken van den Patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag". Hij is niet langer koning Israels.

Of let op dit vers: "Op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud!" Als we hier moeten denken *uitsluitend* aan een kroon van aardisch goud, dan zijn we gauw uitgepraat. Hoogstens zouden we dan nog moeten getuigen, dat zelfs die kroon ontheilgd werd, later en eerder, en "dat God zijn troon heeft nedergestooten".

Psalm 89. In elk geval, als we hier niets meer zien dan een aardische kroon, dan moet er bij gevoegd, dat die kroon niet al te lang zijn slapen gedrukt heeft. En waar is zij nu? Terwijl ik aan 't schrijven ben?

Ja, we zien koning David; en hij is gelukkig, want God heeft hem sterkte en heil geschonken. Doch oogenblikkelijk luisteren we óók naar Paulus en zeggen met hem: "Doch wij zien Jezus, met eere en heerlijkheid gekroond" Hebr. 2:9.

David was in groote benauwdheid geweest. Die van wagens en paarden spraken hadden hem onsingeld als bijen. En het volk was aan 't bidden gegaan. Ze smeekten om God's heil voor Zijn Gezalfde. Er stond een volk te bidden vóór den slag. Al hun hoop was op God geweest.

En Jehovah had gehoord. Hoort maar: De koning is verblijd over Uwe sterkte, en hoe zeer is hij verheugd over Uw heil! En de dankbare gemeente zingt: Van wien het volk zijn sterkte heeft: Zijn naam is Heer der Heeren!

In Psalm 20 bad men God of Hij David de begeerte zijns harten wilde geven en al zijn raad vervullen. Wel, het was geschied. Door Gods sterkte was er heil gekomen. Die roemden op paarden en wagenen lagen ter neder. Men had een heimelijken raad gesmeed tegen David en Israel, doch God had al dien raad verijdeld. Gods raad bestaat immers in eeuwigheid. En David was een man naar Gods hart. Dat beteekent, dat hij een man was overeenkomstig het hart van God. Hij worstelde steeds om naar dien raad te wandelen en te strijden. En dan moet de eindelijke uitkomst zege wezen. Want God is God tot in alle eeuwigheid. David overwint omdat God de Overwinnaar is.

Toen David zich wendde tot de vijanden is God hem tegemoet getreden met zegeningen. In het gedreun van den strijd kwam de God des hemels en der aarde en drukte de kroon van fijn goud op zijne slapen. Hij mocht zich koning, heerscher, overwinnaar bewijzen te midden van het muitgespan, rebellen, opstandelingen. David mocht zeggen van Godswege: "Het is in den naam des Heere dat ik ze verhouwen hebbe."

Israel jubelde tot God over de gave van het leven. Het ging om het leven tot in eeuwigheid. De akelige dood had gedreigd. Toen is David aan 't hunkeren gegaan en heeft met zijn volk gebeden: "Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond. . . ."

En de Heere gaf volken voor zijne ziel. Hij gaf den dood aan vijanden voor het leven van David's hart. Zoo is God die Sion nog verkiest en het goddelooze rot verwerpt tot in eeuwigheid. Zij hebben zich gekromd, doch David is staande gebleven.

Daar is heil gekomen, majesteit en heerlijkheid. Dat is schittering van deugden Gods. En Israel maakt zich op om in dezen psalm God daarvoor te danken.

Voorts zetelt een vroolijke koning en een zegenende vorst op den troon van Jakob. God gaf hem zijner

hartewensch en het einde is vroolijkheid voor Zijn aangezicht. Men heeft elkaar geantwoord in de reien.

Ook is er een galm van de wet des koninkrijks dat naar de gerechtigheid Gods is: David heeft op God vertrouwd; hij is object geweest van de goedertierenheid Gods en daarom wankelt hij niet. Als alles in Gods goede Wezen tiert van goedheid over ons, dan is er vastigheid en vrede. Dan heeft allen twijfel uit.

David en zijn volk hebben het aangezicht tot God opgeheven in dit lied der verlossing. Doch nu keert men zich tot David en getuigt het volk van de hope der toekomst. Ja, hij mocht de overwinning hebben, doch men weet, dat de vijanden zich geveinsdelijk onderworpen hebben. Het krioelt nog van vijanden. Doch, geen nood, vanwege de voortdurende zegeningen Gods zal David al die vijanden vinden. Als de rechtvaardige toorn Davids ontbranden zal, zoo zal hij ze in des Heeren naam als een vurigen oven verslinden. Dat doende is hij niet dan instrument Gods, want ze voegen er aan toe: De Heere zal ze in Zijn toorn verslinden. David mag de oorlogen des Heeren strijden.

Daar zal zelfs een tijd komen, dat David rust zal hebben van *alle* zijne vijanden. Hun vrucht en hun zaad zal ten eenemale van de aarde verdelgd worden.

En de oorzaak is het kwaad, de zonde, de schuld voor God. Bij dien vijand was de schandelijke daad en het bedenken van een schandelijken raad.

En ze zullen het zien en ondervinden, dat zij niets zullen vermogen tegen den held Israels.

God zal al die vijanden, door David, in 't vizier nemen. Ze klaarlijk ziende, mitsgaders hun schandelijk gedoe, zal Hij zijn pezen op hun goddelooze aanzichten toeleggen en ten eenemale verdelgen.

Dat gaat Gods Israel goed naar den zin. Als Filistia en Edom gekromd wordt, dan is er een nationale dankdag. Een voortuitgrijpen naar het zingen bij de glazen zee met vuur gemengd. De slot-akkoorden zullen gehoord worden in Jeruzalem: Gods oordeelen zijn openbaar geworden.

Dan gaat het hun goed naar den zin. Ze zullen bij de overwinningen Davids zich tot God keeren en Hem loven, zeggende: Verhoog U, Heere, in Uwe sterkte; zoo eindigen wij niet in onzen koning David, maar "zoo zullen wij zingen en *Uwe macht met psalmen loven!*"

Ongeveer zoo is het geschied in 't grijze verleden bij David en David's volk. De klanken van dien Godlof zijn tot ons doorgedrongen.

Doch later, o later, is 't oneindig verdiept.

Nadat de kroon van David ontheilgd werd in de treurige geschiedenis der koningen; nadat de troon nedergestooten was en Jeremia zijn klacht uitgoot als water; nadat het volk Israels geweend heeft onder de

spottende en sarrende uitlanders—is er een Koning gekomen. Als kinderen zongen wij al: "Die Davids troon beklom!"

Aan 't begin van Zijn komen waren er wijzen die Hem Koningen-hulde en koninklijke geschenken brachten.

Een goddelooze kerel durfde het te bestaan om Hem minachtend aan te zien en brutaal-weg, met een soort van hoonenden spot, te vragen: Zijt Gij dan een Koning?

Hij concludeerde dat die grap vereeuwigd moest worden, en getrouwelijk de grap overgezet hebbende, liet hij een plankje beschrijven in alle talen: De Koning der God-lovers! Wonder, wat Pilatus er op dezen huidigen oogenblik van denkt. Het was dan toch geen grap, Hij was waarlijk, en is, de Koning der koningen. Te vreeselijk om in te denken. Straks komt Pilatus met lijf en ziel voor Zijn troon.

God heeft van eeuwigheid gezegd: Ik toch heb Mijnen Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid!

O, geliefden, daar zit alles op vast. God heeft Zijn Sion een Koning gezalfd. En dat van eeuwigheid. Hij heeft door de eeuwen heen daar allerlei beelden en schaduwen en typen van gegeven.

Hij moest regeeren over Sion. En Sion als een schat, als een veroverden buit, aan de voeten van God, Drieëenig neerleggen. Opdat Hij het uit Gods mond mag hooren: Ik heb van eeuwigheid gezworen dat Ik U tot Mijn Koning zal handhaven. Blijf Koning over dit volk Israels in dit hemelsche Kanaan tot in der eeuwigheid.

Na den slag.

Ja, Koning Jezus moest een slag slaan. We zullen er meer van zien in den volgenden psalm. De vreeselijke twee-en-twintiger. Ik beef, want hij volgt in deze serie. Ik kan er niet langs. Van uit de duisternis komt daar een brullen van dien Koning.

Daarom moet er ook een plaatje komen van een kroon ontheilgd en een troon ter aarde neergesmeten. Psalm 89:40, 45.

't Is vervuld in Jezus. Pilatus moet spotten en Herodus lachen als zij Hem het purperen kleed (koningsgewaad) aandoen.

Hij wordt door 't heelal heen en weder geworpen. Is Hij een Koning? De prijs die men voor Hem betaalde was de prijs van een slaaf: dertig zilverlingen.

Een Koning? Hij komt geheel en al in het donker buiten alle wetten. Een vuile jongen mag gerust de lip uitsteken en lachen en pret hebben, daar vlak bij de schaduw die het plankje van Pilatus werpt. Dat plankje wierp een scherpe schaduw op Hoofdschedelplaats. Koning?

Straks wordt het donker en helsche benauwdheden klemmen zich in Zijn arme ziel. 't Zal zoo straks op brullen uitloopen. De Koning in de hel: En brullend naar den hemel om hulp.

Hoe kunnen we hier vertoeven?

Ga met mij en haast U daar den hof van Jozef. We zullen weer te doen krijgen met Psalm 21. Uw bevende lippen zullen zachtken gaan zingen. We vonden onzen Koning terug. Komt, komt wat naderbij. Past op, struikelt niet over die speren en schilden. 't Zijn de wapenen van die malle, goddelooze, liegende wacht bij het graf van God.

En als ge dan heel dicht bij Hem staat, zult ge geleidelijk achter en boven Hem God zien. Hij gaf U dien Koning!

Hij heeft de vijanden overwonnen.

Spreekt echter nu maar niet langer van Filistijn en Edomiet.

Centraal is de grootste vijand de zonde en haar schuld. Die werden zwanger en hebben den toorn Gods gebaard. En de Koning heeft van God sterkte afgebeden. Hij had het noodig, vreeselijk noodig. Want Hij moest tot in het hart van den eeuwigen dood doordringen om de gevangenis gevankelijk weg te voeren.

Zijn rieken zal zijn in de vreeze des Heeren. God had Hem op het spoor gezet. Hij moest Israel vinden, ondergedompeld onder den vijand.

Daarom dat brullen van daareven. Doch Hij vond U en mij.

Ik heb wel eens een oud vrouwtje hooren zeggen: De laatste vijand die te niet gedaan wordt is de dood. Ja, David zingt een galm aan den Christus vooruit aangaande die vijand.

Jezus zal daar óók voor zorgen. Hij zegt: Al ging ik dan al in een dal der schaduwe des doods: zoo zoude ik geen kwaad vreezen. Neen, want Uw Koning Jezus heeft al het kwade gevreesd voor U.

En nog steeds staat gij bij dat graf van Jozef.

Om Uw Koning te zien.

En nog steeds zullen we Psalm 21 zingen.

Daar bij het graf van Jozef van Arimathea is het beginsel van den eeuwigen troon Davids.

En de slotakkoorden, gelijk als bij David's lied, zullen zijn: "Verhoog U, Heere, in Uwe sterkte!" Want het moet welgaan bij Jezus.

Blijft ge dan echter vragen en onderzoeken naar Uw deel, dan mogen wij U wijzen op de laatste klanken: "zoo zullen wij zingen en Uwe macht met psalmen loven."

En dat is de hemel, daarboven bij God.

G. V.

Anguish In Darkness

(Psalm 22)

There are many difficulties confronting us when we set ourselves to write something about this Psalm, difficulties of a various nature, exegetical, historical, theological. A man could write a rather long treatise about the difficulties alone.

Try to write something about this Psalm, restricting yourself to this theme: What did David suffer when he wrote here as he did? For instance, what ever could have happened to David when he complains: "They have pierced my hands and feet"? Or this: "they part my garments among them, and cast lots upon my vesture"?

Yes, we meet all kinds of difficulties here.

The Psalm is superscribed as "Aijelet Shaha". Its author is David. Aijelet Shaha means "hind of the morning". David, in a measure, and Christ, fully, are considered fair game for every wild and foul beast to hunt Him on the mountains if haply they may rend Him to pieces.

David certainly must have been in terrible straits at the time of this Psalm. We can tell this by the impassioned plea of the Psalm itself, by the opening verse that speaks of utter forsakeness, by the repeated My God, My God!

We are left in the dark as to the exact reason for this state.

Do we say too much when we presume it to have been occasioned by Saul? Saul certainly has been the arch-enemy among all those that would seek his life. Saul hated David more than any of his enemies. And when we pursue the story of David's life we note that this hunting went on from month to month, from year to year. When David found rest for a spell in some mountain, glen or cave, an enemy would come by stealth to Saul and spit out his poisonous information: Doth not David hide himself in our hills? And the army of Saul would gather for the hunt. David, the hind of the morning.

And all the while David was not really dangerous to Saul. He never did him any wrong. More, he would even defend him when Saul's life was given to him as on two occasions. He held up the slip of his mantle and cried: My father, see and behold! I do not seek your hurt! And for a moment Saul, that devil, was persuaded: he wept a few salty tears on David's neck! Beware, David! That embrace is as slimy as the embrace of a serpent. It reminds me of the embrace of Judas, kissing Jesus: Rabbi, Rabbi!

But we see much more in Psalm 22 than Saul, Saul's cohorts on the hunt, Filistia and the other heathens surrounding God's anointed.

You can see all that and fail to receive your answer

to the question: What means this crying about God's forsaking of David?

David's agony because of the bulls, lions, dogs; the wicked, the mockers, the enemies is aggravated by a consciousness of the lack of God's communion. Judging from the words of this cry he sought for salvation, God's nearness, quietness in the soul because of God's communion, and answer, and peaceful silence.

But God seemed far, o so far away.

In the daytime he cried and roared in the night season. All to no avail. God held Himself away from David.

And the enemy noted this deplorable situation. Listen: They laughed him to scorn, they shoot out the lip, they say: Did not David trust in God? Well, let God help him, that is to say, if it is true that God has delight in David! But it is plain that He has not! David, where is Jehovah now?

And they rejoiced in David's agony.

And while sobs are racking David's tortured breast, he meditates on the past. Jacob, his father, also was in agony. And he cried in Pniel. Yes, muses David, Jacob and on occasion Abraham also, they trusted in the same Jehovah. But here is the difference. Since last week when I started by roaring and crying agony to God, I have been without an answer. They trusted and in the case of Jacob an angel of God came down and blessed him in the morning. He was strengthened to meet Esau.

But I? I am no longer a man. I am a worm. I crawl in the dust and there is no soothing silence for me. God hears me not.

And who am I? Am I not David, the beloved of the Lord? Was not my mother that sweet Moabitish maiden who always charmed my heart when I read of her? A sweetness that was inherited by my grandmother and mother? Did not my mother go to Jehovah when she perceived that her arms were filled with me, the future King of Israel? And how did my mother act toward Thee, O Jehovah? She began to pray and she cast me into Thy loving arms.

And Thou hast heard. Because when I was but a small lad I was made to trust in Thee and hope in Thee, even as the fathers.

I took Thee with me in the fields when still young and tender. And while the woolly sheep grazed I I would meditate on Thy greatness and begin to sing. Presently the melody, the correct meter, came to me, wafted on the winds of Bethlehem-Judah, and I began to play and to sing! O God, dost Thou not remember how I used to sing, surrounded by unbroken silence: 't Hijgend hert der jacht ontkomen; schreeuwt niet sterker naar 't genot van de frissche waterstroomen; dan mijn ziel verlangt naar God!

And I know that I have never hoped (and that means that I possessed the yearning for Thy com-

munion) in vain. Because even before my thirsting heart came to the last stanzas of my song, I knew already that I would presently close with: Ik zal God, mijn God nog loven! And happy, divinely happy, I would grow silent and go home with the sheep.

But now I am a worm and no man.

Besides having all these warriors to contend with, Thou gavest me no answer.

This cannot continue long, O my God!

Even now, I am poured out like water. There is no strength left in me. A person should be able to sleep nights. When I rise from my couch in the morning I present a sorry spectacle for the beholder. I may tell all my bones: they look and stare upon me.

And it is a good thing they cannot see any farther than my outward appearance. Within I am like wax. My heart is melted within me. My bones feel out of joint. There is no strength left in me.

And all I hear around me is sneering, mocking, derision, contempt.

And I could bear all that, my Lord. Only, be Thou not far from me, haste Thou to my help!

Abraham was helped when he trusted and hoped and Jacob found His God. Israel did not remain in Egypt. Moses was the strong arm of Jehovah. Therefore, my Father, ride upon the clouds to my help!

And David did find his God again.

He prophesies of it from verse 22 on. It is the break in this Psalm.

He visualizes himself delivered from all his sorrows. There will come a time when he shall tell all his brethren that God finally came. And such time he will find all his praises concentrated on one thing: Hallelujah! the praises of God! Well, it could hardly be anything else. That is the omega of all life and living.

Yes, in the midst of the congregation of Israel David will stand. He visualizes them even to the end of the world.

Righteousness, glory and utter redemption will come. Even through him as an instrument. All the ends of the world will at first shudder when they hear David's story of Psalm 22. But the end of the song will be: that God finished the agony. Incidentally, the last phrase of this Psalm is the same as Jesus' final cry: It is finished!

Yes, it is finished for David. He grew calm; could even smile again. His part in the present, heavenly, glorious concert is not small. I can even imagine that David will sing some solo parts. But His great Son would later quote him. And such quotations!

Throughout the worlds and the planets and the suns there resounded much later that agonizing cry to God: O why, why hast Thou forsaken Me? In utter darkness.

They tell me that from the sound of airplanes overhead they can by delicate instruments compute the exact distance from the airplane to the batteries on the ground.

I would implore you not to try and compute the distances around Golgotha. That cry came from a great abyss. It sounded from a sphere that sometimes is called: *hell*. Your reckoning will be a mockery anyhow. The instruments will break. The roaring is too intensive.

A good man has said some years ago: When that cry resounded on the place of a skull, a hand from hell was extended to the heavens and it laid itself on the steps of God's temple. And here is the miracle. That hand from hell did not besmirch the steps.

Much later, much later, (theologically we speak of eternal death of which the cry is the echo) the golden gates opened and a beckoning hand asked Jesus of Galilee: Come up hither, My Son!

The greater David, no longer a worm, ascended the steps.

Psalm 22 finds Him at last in the midst of the congregation. And David will stop his solo's. And heaven experiences a hush. David, God's beloved Son, will make an announcement in singing such as no earthly or heavenly choir ever could render: I will proclaim Thy blessed Name unto all the brethren.

Instructions in singing will follow. They have waited until all the members of God's symphony have arrived.

John at Patmos was given the pre-audition. And he has told you. "And after these things I heard a great voice of much people in heaven, saying: Alleluia!"

I am slow in leaving this spectacle. The heavenly version of Golgotha, the heavenly rendering of Psalm 22 is so engrossing, so surpassing in beauty.

Slowly on I begin to understand why the Holy Ghost calls David the sweet singer of Israel.

G. V.

SOIL FOR JOY

Joy is a fruit that will not grow
In nature's barren soil;
All we can boast till Christ we know,
Is vanity and toil.
But where the Lord has planted grace,
And made His glories known;
There fruits of heavenly joy and peace
Are found, and there alone.

Onderwijs En Het Profetisch Ambt*

Als wij spreken over onderwijs dan hebben wij het te doen met één van de belangrijkste en gewichtigste onderwerpen, die de belangstelling en de studie van den mensch gevergd hebben. En de belangrijkheid en het gewicht van dit onderwerp vindt zijn oorzaak daarin, dat onderwijs te doen heeft met de voorbereiding en bekwaammaking van den mensch voor zijn plaats waarin en waartoe de Heere God den mensch, als zijn knecht, roept in het midden van dit leven niet alleen, maar ook van het leven hiernamaals. Immers dit leven, met alles wat het oplevert, is de voorbereidingsschool voor de volmaakte dienst die den mensch Gods wacht in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde waar de gerechtigheid woont. In geen enkel opzicht is dit leven los te maken van het leven bij God in den hemel.

Met dit voor oogen kan het onderwijs nooit te ernstiglijk worden beschouwd en overwogen. Zelfs de goddelooze wereld, die het onderwijs nooit kan noch wil bezien uit het oogpunt van de aanstaande heerlijkheid, beschouwt, afgedacht daarvan, het onderwijs als een der gewichtigste en belangrijkste zaken. Dat dit niet te ontkennen is, wordt daardoor bewezen, dat alles in onzen tijd in het teken staat van ontwikkeling en opleiding en alles draagt en vereischt het zegel van lager en hooger onderwijs.

De mensch moet ontwikkeld worden! Ook de wereld zegt dat de mensch kennis moet hebben van de wereld, waarin hij woont. Hij moet onderwezen worden overeenkomstig zijn plaats in die wereld. Het is een vereischte, dat de mensch onderricht worde in betrekking tot zijne verhouding tot die wereld en tot alle dingen in de wereld.

Om dat doel te bereiken laat de wereld geen middel onbeproefd. De opoffering is nooit te groot. Mannen en vrouwen van kennis en genie geven talent en goed tot oplossing der problemen aan het onderwijs verbonden. De onkosten zijn een kwestie van minder belang. Ieder jaar wordt in ons eigen land slechts vier billioen dollars aan de zaak van onderwijs en ontwikkeling besteed!

Hoe beschamend toch voor ons als christenvolk is de arbeid en het opofferen der wereld in deze zaak als wij het enge en het kortstondige leven, waarvoor de wereld zich bereidt, vergelijken bij de oneindige lengte en de eeuwige breedte van het heerlijk hemelsch leven, waarvoor wij en onze kinderen bereid moeten worden. Nog meer beschamend is het, als wij voor oogen houden, dat de wereld zich slechts bereidt voor den dienst van haar god, die op het allerbest haar buik is, en wij en onze kinderen moeten bereid worden tot den dienst van de eenigen en alleen heerlijken God, die te prijzen is tot in der eeuwigheid.

Den omvang en het groote gewicht beseffende van het onderwijs, gevoelt men direkt, dat het gansch onmogelijk is om in een enkele rede de zaak van onderwijs in zijn geheel te behandelen en de problemen daartoe behoorende op te lossen. Wij kunnen in een rede als deze slechts een klein begin maken om het onderwerp toe te lichten. We willen daarom beginnen bij het begin, namelijk, waaruit het onderwijs *opkomt*, en wat het onderwijs *mogelijk* maakt. Die twee elementen, namelijk, oorzaak en mogelijkheid, kunnen we daarin vinden, dat God den mensch schiep als profeet. Naar ons inzien ligt in dat profetenambt des menschen de *oorzaak*, de *mogelijkheid* en het *doel* van alle onderwijs. Daarom kozen we als onderwerp: "Onderwijs en het Profetisch Ambt". In verband hiermede wijzen wij op:

1. Een onscheidbare eenheid.
2. Door de zonde verdorven.
3. Hoe hersteld.

I. EEN ONSCHEIDBARE EENHEID.

De Heilige Schrift leert ons zeer uitdrukkelijk, dat, alhoewel de mensch, in het beeld God's geschapen, het pronkstuk is der aardsche schepping, wij dat niet verstaan moeten in den verkeerden zin des woords. Een pronkstuk toch staat bij ons bekend als een ijdel ding, dat niets bijzonders verricht. Het heeft alszoodanig geen taak of plicht te verrichten, en het ding, dat er mee versierd wordt, zou even goed zijn doel dienen zonder het zoogenaamde pronkstuk. Zóó toch is de mensch niet te beschouwen, hij is niet de versiering der schepping, noch de glorie zijns Scheppers van wege zijn uitwendige *gedaante*, maar door het *werk*, de *plicht* door hem verricht, en het bereiken van het doel waartoe de Heere God hem schiep.

De plicht, het werk en doel waartoe God hem schiep, is het vriend-knecht Gods zijn om God eeuwiglijk te verheerlijken, te roemen en prijzen. Immers, "God schiep alle dingen om Zijn zelfs wil"; ook den mensch. Daar nu de mensch van de aardsche schepping de kroon is, de sluitsteen tusschen Schepper en de aardsche schepping, is dit de plicht van den mensch, dat op hem de taak rust, dat in en door hem gansch de schepping moet wederkeeren tot God om God te dienen, te loven en prijzen tot in alle eeuwigheid. De mensch moet het redelijk en onredelijk schepsel, de bewuste en onbewuste schepping zoo beheerschen, gebruiken en bearbeiten, dat in en door alles God groot gemaakt wordt.

Als God den mensch zóó roept dan bekwaamt God ook. God eischt nooit van Zijn kind wat onmogelijk is, want God is goed. God geeft altijd bekwaamheid naar plicht, talent overeenkomstig werk, kracht naar kruis. Maar, ten tweede, bekwaamt God ook den mensch, opdat de mensch nooit iets te roemen hebben;

alle roem moet Godes zijn. Als dus de schepping in en door den mensch tot God terugkeert dan heeft de mensch geen lof, maar God alleen zij geprezen, want "Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen."

Nu bekwaamde God den mensch tot deze groote taak doordat de mensch, die het beeld Gods droeg, geschapen werd in een drievoudig ambt, n.l., van profeet, priester en koning. Door de schepping naar Gods beeld verkreeg de mensch drieerlei bijzondere gave, n.l., VERSTAND en KENNIS, HART en WIL, MACHT en KRACHT. Door die macht en kracht werd hij tot koning gesteld, hij kon heerschen en regeeren. Wat het tweede betreft, n.l., hart en wil, daardoor werd hij priester, want hij kon begeeren en liefhebben. En eindelijk, door kennis en verstand had hij LICHT, het licht Gods, kende God, kende de schepping, kende zichzelf, kende zijn roeping en ambt, zong Gods lof, verkondigde Zijn wonderdaan, vermeldde Zijn eer. Hij deed door de verheffing van zijne stem de gansche schepping ruischen en weergalmen van Gods eer en heerlijkheid, want Hij was profeet des Allerhoogsten Gods.

Daarin hebben wij dan ook letterlijk de beteekenis van het woord *profeet*; 't wil letterlijk zeggen: overkoken, overvloeien. Hij is als een fontein, die gedurig water opborrelt en het land verkwikt met zijn frische stroomen. Daardoor wordt aangeduid, dat een profeet iemand is, die zoo vervuld is met Goddelijke gedachten, dat zij hem uit den mond vloeien, dat zij hem een drang zijn, waardoor hij spreken moet. Tevens ligt hierin ook uitgedrukt, dat een profeet tot een ander gezonden wordt om in den naam van God, in de plaats van God, en op autoriteit van God te spreken, opdat ook hij met hem God zal kennen en verheerlijken.

Opdat *ieder* mensch aan deze zijn plicht mag voldoen, geeft God aan den mensch de noodige middelen, talenten en toerusting. Van al deze noodige middelen en talenten is de schoonste en de hoognoodigste de edele en heerlijke gave van KENNIS en VERSTAND. Zonder deze zou toch het profetenambt gansch onmogelijk zijn. En zonder deze zou het ook gansch onmogelijk zijn om een profeet te kunnen ontvangen en naar hem te luisteren. Immers het profeet zijn en de profetie bestaan hierin dat God van Zijne gedachten aan den mensch mededeelt en dat de mensch die gedachten Gods ontvangt en aan anderen verkondigt, opdat wij allen te zamen God mogen prijzen en verheerlijken.

Zoo kan niemand het feit tegenspreken noch ontkennen, dat het profetenambt en het onderwijs onscheidbaar aan elkander verbonden zijn. Onderwijs *geven* en onderwijs *ontvangen* vindt zijn oorzaak en mogelijkheid in het profeet zijn. Was de mensch geen profeet dan zou er van onderwijs en ontwikkeling geen sprake kunnen zijn. Door kennis en verstand, de toerusting alleen van hem, die profeet is, wordt de

mensch bekwaamd om te ontwikkelen in de kennis van God, van Zijn schepping en van Zijn heerlijk koninkrijk in Christus.

Dat talent, reeds bij de schepping geschonken, was geen ledig vat wachtende op den tijd waarin dat vat gevuld zou worden met positieve kennis door middel van de ontwikkeling van den mensch. Neen, maar God zelf heeft bij de schepping zijn profeet volkomen toegerust. God zelf vulde dat verstand met een positieve en definitieve kennis van God en van Zijn schepping. Zoo werd ook de natuur rondom een machtige sprake en openbaring van God aan den mensch en de mensch zelf werd daardoor bekwaam om die machtige Godspraak te ontvangen. Het resultaat daarvan was, dat de mensch riep, "O mijn God!", en in de redeloze schepping vond het zijn echo; en door den mensch, door goddelijke genade en toerusting, keerde gansch de schepping terug tot God in blijden jubel.

Dit de roeping van den mensch zijnde, is het niet moeilijk om vast te stellen wat ook nu de *inhoud* van zijne kennis moet wezen. Ook dat lost het vraagstuk op van *hoe* hij moet worden onderwezen, en ook *waarom* hij onderwezen moet worden..

Een algemeene opleiding in de kunde van rekenen, lezen en schrijven en in de kennis van natuur en geschiedenis kan nooit voldoende zijn. Het beste dat de kunst en genie der wereld in dezen biedt, kan onmogelijk eenig mensch, jong of oud, bekwamen tot de eischen van een profeet des Allerhoogsten Gods. Gods profeet moet God kennen, moet Gods schepping kennen, en moet kennen zijne verhouding als Gods vriendsknecht tot al deze dingen.

Zoo'n roeping, deze roeping, rust op u en op mij. Dat toch is uit genade onze belijdenis geworden. Dat te *mogen* doen en te *kunnen* doen is de blijdschap van het wedergeboren hart. Daarin toch bestaat de zaligheid voor Gods volk en kinderen. Dat zal eenmaal onze vreugde zijn om dat *volmaaktelijk* en *onophoudelijk* te kunnen doen.

Zoo'n roeping, deze roeping, rust ook op onze kinderen. Immers door Gods verbond zijn wij tot profeten gesteld, en door dat verbond, dat de lijn der geslachten volgt, dat opgericht is met de geloovigen en hun zaad, zijn onze kinderen *profeten zonen*. De roeping van profeet zijn rust ook op de kinderen. Wij moeten ook goed verstaan, dat die roeping niet eerst tot hen komt, als zij man of vrouw zijn geworden. Dat toch zou inhouden dat ze in hunne kinderjaren niets zijn. Neen, NU is dat hunne roeping. Zij het dan ook slechts in de capaciteit van een kind, toch zijn ze NU profeten Gods.

Als Gods profeet moet daarom het kind worden onderwezen. Zijn verstand moet vervuld worden met de kennis van God, van Zijn schepping en van Zijn heerlijk Koninkrijk. Ook hij moet in de wereld verschijnen, nu als kind, straks als man, met een mond

overvloeiende van de kennis en de wijsheid Gods. Nu moet hij geleerd worden om anderen te kunnen leeren. Nu moet hij God leeren prijzen om straks Hem volmaaktelijk te kunnen prijzen. De profeet en zijn profetie zijn onscheidbaar aan zijn onderwijs verbonden.

(wordt vervolgt)

A. C.

* Rede uitgesproken op een vergadering door des schrijvers kerkeraad opgeroepen.

Ingezonden

Dear Editor-in-Chief:—

On the very surface, your outline of the proposed change of the Standard Bearer is better than we have now.

However, I think that we should add one more department, that is, if we will not get a Church paper. And the proposed addition is a department for the news of our churches. There is a lack now. With news, I refer to trio's, calls, and other pertinent items about the life of our churches.

Yours sincerely,

Rev. G. Vos.

Note: Thanks Rev. Vos for your suggestion. I suppose that if the proposed plan meets with general favor, the details would have to be arranged at a meeting of the editors and associates, or as many as can be present at such a meeting, perhaps at the time of our next Synod. Besides the Rev. Vos who informed us of his willingness to co-operate, we heard so far from the brethren Revs. Cammenga, Hanko, Kok and H. Veldman, all in favor.

Let us hear from the rest, please.

H. H.

Geliefde broeder in Christus!

Na het een en ander gelezen te hebben in de S. B., en nu men uit laat komen, dat men met ons blad niet meer tevreden is, verzoeken wij u, indien het immer mogelijk is, ons dit blad te laten behouden. Waarom toch zou de S. B. zijn tijd hebben uitgediend? Zijn we dan nu zoo opeens ontheven van hen, die de Waarheid en ons tegenstaan, en die toch voortgaan het volk te misleiden? En zijn er ook geen gevaren in eigen kerkverband voor ketterijen, die zoo lichtelijk insluipen? Laat de S. B. mogen blijven getuigen

tegen de dwalingen der moederkerk en strijden voor dat ééne heerlijke doel: de eere Gods alleen!

En als Gods volk de S. B. lezen in de overtuiging, dat het de taal der Schrift is, is het dan ook niet tot onze leering en vermaning en vertroosting? Daarom is het onze wensch en bede, dat het Gods wil moge zijn, ons dit blad te laten behouden, dat wij en ons volk meer offervaardigheid mogen betoonen, en dat wij samen mogen strijden voor de zaak van Gods koninkrijk en daarom ook voor de S. B.

Wij werden ook verblijd door het bericht, dat Dr. Schilder weer vrij is. Ook zijn we dankbaar voor het schrijven van de broeders Vermeer, De Borst en Hoekstra inzake de S. B. Van ganscher harte zijn wij het met hen eens. Dat al deze dingen nog mogen medewerken tot opbouw en niet tot afbreking van ons blad. Moge een ieder dan getrouw zijn in het medewerken er aan, een ieder in het zijne; en dat de Heere ons blad verder nog tot een rijken zegen stelle, beide hier en in het oude vaderland.

De uwen voor de Standard Bearer,
Mr. en Mrs. H. Brands

Mijnheer de redakteur:—

Mag ik nog een klein plaatsje in uw geacht blad? Bij voorbaat mijn dank.

Men hoort nog al eens medelijdend, schouderop-halend de uitdrukking: "liefde is blind".. Onwillekeuring dacht ik daaraan, toen ik de artikelen las in de S. B. van Jan. 15 van de verschillende broeders over de uitbreiding van de S. B. Het schijnt mij toe, dat de broeders en zusters, met Ds. Vermeer inclusief zich de oogen niet eerst uitgewreven hebben, toen ze mijn artikelen lazen, en daarna de pen opnamen om daartegen te schrijven. Allen geven ze den indruk, dat ondergeteekende de S. B. van de baan wil schuiven niet alleen, doch ook den inhoud wil hebben gewijzigd, om dan een kerkblad op te richten met "voor elk wat wils".

Zij, die goed gelezen hebben, zullen verstaan hebben, dat ik de ineensmelting van beide bladen op het oog had, zonder verlies van den inhoud van de S. B.

Ook heb ik opgemerkt, dat de broeders en zuster den indruk geven, dat de S. B. niet voor verbetering vatbaar is; en o, wee, wie daaraan twijfelt! (1).

Nu heb ik altijd gemeend, dat alles hier op dit benedenrond onvolmaakt is, en wanneer men hart voor eenige zaak heeft, men er zooveel mogelijk naar streeft om alles in de puntjes te hebben.

Welnu, dat was mijn bedoeling, toen Ds. Hoeksema de klacht uitte, dat het getal lezers van de S. B. dalende was; een soort wenk te geven, waardoor, indien er nota van genomen werd, de S. B. meer lezers zou kunnen krijgen.

Nu is het wel jammer, dat het resultaat zoo teleurstellend is geweest; men heeft mij zeker niet begrepen.

Dat ik de Ned. Heraut als voorbeeld aanhaalde, dat een kerkblad voor het leven der kerk van zeer grooten invloed kan zijn, is door Ds. Hoeksema belachelijk voorgesteld. (2) Doch Ds. Hoeksema heeft zeker vergeten, hoe hij zelf in de kerkelijke "Banner" vier jaren lang de leer der algemeene genade heeft behandeld. (3) Heeft dat geen resultaten opgeleverd?

Dat Ds. Hoeksema een schilderij van een kerkblad heeft opgehangen, geteekend met zulk een zwarte kool, noem ik doodeenvoudig overdreven. Dat onze beginselen alleen onder de superiority van een paar personen moeten staan en een kerkblad daarom niet betrouwbaar wordt geacht, noem ik een bedenkelijk verschijnsel. (4).

Van heel dit geschrijf begrijp ik dan ook niets. Laat ons toch nuchteren zijn en niet terstond met vette letters zoo'n kabaal maken, als er iemand is, die ook het welzijn van Sion op het oog heeft, zij het dan in andere banen.

Ook is de klacht geuit: "er is geen liefde meer voor onze beginselen", en die klacht vindt zijn grond in de daling der abbonee's. Denken en gelooven nu werkelijk de broeders, dat het een betrouwbare thermometer is? Ze moesten toch beter weten!

Waarin komt de liefde tot de waarheid nu het meest uit? Hierin, dat we getrouw ter kerk gaan, armen Christelijke handreiking doen, de jeugd opvoeden naar den eisch des Verbonds, voor Gods koninkrijk offeren, en op elk terrein des levens Zijn naam belijden, in één woord, strijden voor de eere Gods.

Hoogachtend,

J. R. VanderWal.

(1) J. J. Hoekstra schreef: "Dat er wel op de S. B. zal zijn aan te merken, zal waar zijn". . . . Ds. Vermeer schreef: "Voor verbetering staat het blad (The Standard Bearer) altijd open." Vergelijk wat Mr. VanderWal boven schrijft: "Ook heb ik opgemerkt, dat de broeders en zuster den indruk geven, dat de S. B. niet voor verbetering vatbaar is; en o wee, wie daaraan twijfelt".

(2) Ik geloof niet, dat dit waar is. Dit zijn de feiten: 1. Broeder VanderWal begreep niet, waarom ik niets gevoel voor het redakteurschap van een kerkelijk blad. Als bewijs, dat zulk een redakteurschap toch wel der moeite waard is, wees hij op "De Heraut". 2. Ik heb daarop mijn houding tegenover zulk redakteurschap gemotiveerd door: a. Aan te toonen, dat "De Heraut" geen kerkelijk blad is of ooit geweest is; al wat ik verder schreef ging dus niet meer over "De Heraut". b. Duidelijk te maken, waarom een kerkelijk blad nooit een reformatie kan bewerkstelligen. Ik heb dus hetgeen broeder VanderWal schreef niet be-

lachelijk voorgesteld, maar eenvoudig aangetoond, dat hij abuis had, toen hij "De Heraut" onder de kerkelijke bladen telde. Ik geloof, dat ik recht had op een bedankje. Het is waar, dat mijn toon verder ironisch werd, toen ik schreef over de mogelijkheid eener reformatie door een kerkelijk blad. Doch toen had ik het niet meer over "De Heraut", maar over kerkelijke bladen in het algemeen. Het kan zijn, dat mijn ironie wel den indruk liet van overdrijving doch dat ik de waarheid schreef, kan m.i. niet worden ontkend. Juist als kerkelijk blad staat het onder het voogdijschap der "kerk", is het niet vrij. De redakteuren worden door de "kerk" benoemd. De commissie van publicatie ook. Deformeert dus de "kerk", dan deformeert ook het blad. Daar is geen helpen aan. Zoo is ook de ervaring. Doch ons blad is vrij. Het staat ook niet, evenmin als onze beginselen, onder de "superiority" van een paar personen. We hebben vrije discussie. Meent de "kerk", dat ze ons moet behandelen om hetgeen we in de S. B. schrijven, dan kan ze dat doen; maar ze heeft geen macht om ons blad op te heffen, of onze vrije discussie te staken. Wil de R.F.P.A. niet langer publiceeren hetgeen wij schrijven, ze kan er mee ophouden. Maar ons blad is vrij. En mits iemand zich aan de regelen der orde houdt, kan hij schrijven, wat hij wil. Hij moet natuurlijk op antwoord rekenen, als antwoord noodig is. Doch dat behoort zoo bij vrije discussie, en. . . "wie haatst moet den bal verwachten".

(3) Neen, dit is ook niet waar. In de vier jaren, dat ik de verzorging had van de rubriek "Our Doctrine" in "The Banner", schreef ik slechts één of twee artikelen in verband met de "gemeene gratie". Dat was, meen ik, in 1919. En daar viel de kerkelijke "kliek" drie of vier jaren later als een troep hongerige wolven op aan. Toen ik later (in verband met de Janssen zaak) nog eens weer over de gemeene gratie zou schrijven, werd de kerkelijke doofpot er bij gehaald: de discussie werd gesloten. Ze werd gevaarlijk voor de kerkelijke rust!

Om recht te doen en geen verkeerden indruk te laten, waar die gewekt werd, voeg ik hieraan nog het volgende toe. In het artikel "What Is Wrong" schreef ik, dat er op de vergadering van de R.F.P.A. in Grand Rapids gerapporteerd werd, dat we in Redlands slechts "a very few" subscribers hadden. Sedert vernam ik van iemand uit Redlands, (en dit werd kort geleden door Ds. Vos bevestigd) dat er, toen ik dat schreef, nog twee en twintig intekenaars op ons blad waren in Redlands. En dat aantal werd sedert dien reeds aanmerkelijk verhoogd. Nu is twee-en-twintig in eene gemeente van vijf-en-veertig huisgezinnen wel niet ideaal, maar "very few" maakt op mij toch een geheel anderen indruk. Ik geloof, dat die uitdrukking bezijden de waarheid was.

H. H.

The Choice Of The Apostates

If a man walking in the spirit of falsehood do lie, saying, I will prophesy unto thee of wine and corn; he shall even be the prophet of this people.

—Micah 2:11.

Many such men there were in Judah, men prophesying of corn and wine, of earthly prosperity and sensual enjoyment when they should have been predicting judgment and doom. So they were lying. Their prophesying, as they did, characterized them as men who walked after vanity and deceit, thus in the spirit of falsehood.

Yet in their prophesying they were apparently in line with at least parts of Micah's discourse. He, too, painted the future gloriously bright. He said that in the last days the mountain of the house of the Lord should be established in the top of the mountains, and should be exalted above the hills, that people should flow into it, that many nations should come and say, "Come, and let us go up to the mountain of the Lord, and to the house of the God of Jacob; and he will teach us His ways, and we will walk in His paths: for the law shall go forth of Zion, and the word of the Lord from Jerusalem. He said further that the God of Jacob should judge among many people, and rebuke strong nations afar off; that they should beat their swords into plow-shares and their spears into pruning-hooks; that nation should not lift up the sword against nation, but that they should sit every man under his vine and under his fig tree; and that none should make afraid. (chap. 4:1-4)

So spake Micah. Both he and the false prophets hold out hope. But the hope of the former is true. It will not put to shame. The hope of the latter is vain. It will put to shame indeed, as it is the hope of the world that lieth in darkness, of the wicked, of the apostate Israel. How steeped in sin these apostates are. "They devise iniquity, and work evil upon their beds; when the morning is light, they practice it, because it is in the power of their hands." No one can prevent their crimes, for their wealth and power enable them to do anything they please. They rob poor property owners of their holdings, that is, of the hereditary portion of the land assigned to each family at the time of the conquest and guarded by the "Jubilee Law". (chap. 1:1,2) Widows, who are without defenders they drive from their possessions. They tear the mother from the children by selling them to different masters. Such is the treatment the nobles accord to the poor and the needy. They pounce upon their victims without provocation; as they pass by peaceably, attending to their own business, they fall upon them. *Pull off the robe with the garment.* (Chap. 2:8, 9, 10) Such are the doings of the heads

of the people, of the *princes* of Israel, of the magistrates. (chap 3:1) They hate the good. Wrongdoing has become their second nature. They have become utterly perverted. Their corruption expresses itself in cruelties that amaze. They flay the poor people alive, tear the flesh from their bones; they break their bones, chop them in pieces, boil them in the caldron, and devour them (3:3). These expressions are not to be taken literally as applying cannibalism; they are vivid pictures of heartless cruelty and oppression. They built up Zion with blood, and Jerusalem with iniquity. (Chap. 3:10) The houses of the rich are full of the treasures of wickedness. The balances of the merchant class are wicked and its weights deceitful. The rich men are full of violence. The inhabitants of the land speak lies and their tongue is deceitful in their mouth. (Chap. 3:10, 11, 12) The statues of Omri are being kept, and all the works of the house of Ahab; and in their counsels do they walk. (6:10) "The good man is perished out of the land (of Judah): and there is none upright among them; they all lie in wait for blood; they hunt every man his brother with a net". (7:2) Anxiously they are looking for opportunity to commit robbery and violence; and to accomplish their desire they are quite ready to shed blood. They quench the instincts of love and sympathy; they are scheming continuously to do harm to one another.

Such, mark you, were the conditions prevailing in the church of Micah's day. The picture here hung up by the prophet is not that of the moral rottenness of some pagan commonwealth but of Judah. But despite their wickedness, these apostates insisted that corn and wine would continue to be their portion, that God would continue to prosper them and to cause them to dwell securely in His country. He had promised, "Then I will give you rain in due season, and the land shall yield her increase, and the trees of the field shall yield their fruit. And your threshing shall reach unto the vintage, and the vintage shall reach unto the sowing time: and you shall eat your bread to the full, and dwell in your land safely. And I will give peace in the land, and ye shall lie down and none shall make you afraid. . . . And ye shall chase your enemies, and they shall fall before you by the sword. (Lev. 26:4-7) This promise was there, written into their law by Moses. But this good would be theirs only "if ye walk in my statutes, and keep my commandments, and do them". (Lev. 26:3) This the apostates do not deny. They even say that they want it so and would have it no different. This is evident from statements occurring in Micah's discourse. However, despite their sinfulness, they insist that they are walking in God's statutes and keeping His commandments and that thus they have no sin. And what they have reference to is their coming before the Lord "with

burnt offerings, with calves of a year old, in a word, to their keeping His law as to its letter. And this they do, these apostates. They appear devoutly religious. Their sacrifices are many. They appear before the Lord. They tread His courts. They observe the new moons and the Sabbaths. They call assemblies. They keep the solemn feasts. They spread forth their hands before God's face, and make many prayers. (Micah 6:6, 7; Isa. 1:11-15) But their religion has become a matter of form. They think that ceremonial observances will meet all the Lord's requirements, and that, as long as the external acts of worship are scrupulously performed, they are entitled to God's favor and protection. Such is their false notion. And despite their sinfulness, "yet will they lean upon the Lord, and say, Is not the Lord among us? no evil will come upon us". (Micah 3:11)

"Is not the Lord among us"? They still have need of the Lord and also of a prophet to prophesy to them. But the man they desire is one who will fall in with them respecting their appraisal of self, one who is willingly ignorant of the sins of the nation and who refrains from upbraiding it on account of its sins, one who agrees that the people through their ceremonial observances are fulfilling the law and are *therefore* objects of God's endearment, thus one who is ready to prophesy to them of wine and corn and assure them that no evil will come upon them. They have no difficulty in finding such a man. And finding, they say, "This man shall be our prophet." And the man makes it a point to please them. But in pleasing them, he walks after wind and deceit and doth lie. But he is willing. For he devines for money, yet he poses as one who leans upon the Lord (3:11). But the apostates will have him.

But they cannot endure Micah. And there is reason. He is God's prophet. He knows himself to be such. For he feels himself full of power by the Spirit of the Lord. Such is his testimony. "But truly I am full of power by the Spirit of the Lord, and of judgment and of might, to declare unto Jacob his transgression, and to Israel his sin". (3:8) And he does declare. In opposition to the contention of the false trumpeters that the people have no sin, Micah exclaims, "Hear this, I pray you, ye heads of the house of Jacob, and princes of the house of Israel, that abhor judgment, and pervert all equity. They build up Zion with blood, and Jerusalem with iniquity". (3:9) He strikes at the misapprehension of the people that in their ceremonial observances they are meeting the requirements of true religion, "Wherewith shall I come before the Lord, and bow myself before the high God? Shall I come before him with burnt offerings. . . . Will the Lord be pleased with thousands of rams, or with ten thousands of rivers of oil? Shall I give my firstborn for my transgression, the fruit of my body

for the sin of my soul? He hath shewed thee, O man, what is good; and what doth the Lord require of thee, but to do justly, and to love mercy, and to walk humbly with thy God". (6:7, 8) Over against the prophecy of wine and sorn, Micah places his prediction of utter desolation of Zion, "Therefore shall Zion for your sakes be plowed as a field, and Jerusalem shall become heaps, and the mountain of the house as the high places of the forest" (3:12). The false prophets assure the sinners that the Lord is among them and that none evil can come upon them (3:2). But let them hear what the Lord saith, "Behold, against this family do I devise an evil, from which ye shall not remove your necks; neither shall ye go haughtily, for the time is evil. In that day shall one take up a parable against you, and lament with a doleful lamentation, and say, We be utterly spoiled. . . he hath changed the portion of my people, how hath he removed it from me; turning away, he hath divided our fields" (23:4).

This doom, it is to be noticed, is presented by the prophet as already having taken place. It shall therefore come to pass. "For her wound is incurable; for it is come unto Judah; he is come unto the gate for my people, even to Jerusalem". (1:8)

But what about the truth to Jacob, and the mercy to Abraham, which the Lord has sworn unto them from the days of old? The Lord will perform them. He will pardon iniquity and pass by the transgression of the remnant of His heritage. He retaineth not His anger forever, because He delighteth in mercy. He will again turn. He will have compassion over His people. He will subdue their iniquities; and will cast all their sins into the depths of the sea." (7:18-20) He will surely assemble all of Jacob; He will surely gather the remnant of Israel. (2:12) Out of Bethlehem shall come forth to God one that is to be ruler in Israel: whose goings forth have been from of old, from everlasting. Therefore will the Lord give them up, until the time that she which travaileth, namely, the church, hath brought forth; then the remnant of his brethren shall return unto the children of Israel. (5:3).

This is the hope that Micah holds out to the remnant. It is the hope not of the earthy (wine and corn) but of the heavenly, thus of a bliss the essence of which is the everlasting fellowship of a redeemed remnant with God in Zion, of a remnant that passes through fire and water to glory. How it is possible for the Lord to have compassion on this remnant, the prophet does not say. He does not understand. But that God forgives this remnant fills him with joyful amazement, "Who is a God like unto thee that pardoneth iniquity".

Such then was the content of the prophecy of Micah. It was a prophecy whose content was heavenly, and therefore both terrible and glorious. The

apostates, the carnal Israel hated and despised this prophecy. They despised Micah. They bade him to cease prophesying. "Prophesy ye not", they said. They did not believe Micah. They did not believe his prediction of doom. This can be explained. At the time that this prediction was uttered, Judah was enjoying a prosperity unequaled since the days of David and Solomon. To the apostates Micah's prediction did not square with reality; that of the false prophets did. So they believed the latter. For they were unwilling to forsake their sins and turn to God. Yet Judah already was being threatened by the allied forces of Damascus and Israel. The real crisis came during the reign of Ahaz. The Assyrians advanced with great rapidity. But God punished the two nations and Judah was saved. This again must have proved to the apostates that the prophecy of Micah was false. It was not until about a hundred years later that Micah's prophecy went into fulfillment. Then Judah was carried to Babylon.

G. M. O.

Still At Sinai

The matter last dealt with in the immediately preceding article is the instructions concerning the order of the tribes when on the march. Five other occurrences took place at Sinai before the people of Israel were ordered to break up camp. They are: (1) The making of the silver trumpets; (2) The offering of the *princes*; (3) The consecration of the Levites; (4) The second keeping of the Passover; (5) The cleansing of the camp.

As to the trumpets, according to the instructions respecting them, found at Num. 10:2, their number was 2. Their substance was silver and they were made of one pieces. Their various employments were as follows: When both were blown, all the assembly congregated with Moses at the door of the tabernacle. (vs. 3) If only one was blown, then all the princes, "Heads of the thousands of Israel," gathered themselves with Moses. (vs. 4) If they were so blown that the sound emitted was loud and prolonged, the camp was being given the signal for departure. At the first peal, the tribe of Judah with his associates, were to depart. (vs. 5) The second peal had respect to the division that lied on the south side. (vs. 6) Whether there was a third and a fourth peal for the notification of the two remaining divisions, is not stated.

The trumpets had still other uses. They were blown "in the day of your gladness, and in your solemn feasts, and in the beginning of your months. . . over

your burnt offerings, and over the sacrifices of your peace offerings; . . .” (Num. 10:10) The terms “day of your gladness” and “solemn feasts” must signify all the annual and national holy assemblies or feasts, to wit, the feast of the Passover and Unleavened Bread, of Weeks or Harvest, and of Tabernacles. Besides, they were to be blown “if ye go to war in your land against the enemy that oppreseth you”. (Num. 10:9).

The sound of the trumpet was the image of the voice of God, as is evident from this that Holy Writ associates this sound with God’s voice and even identifies the two. At Mt. Sinai there was heard the voice of the trumpet, sounding long and waxing louder and louder. Simultaneously God was answering Moses by a voice, His voice. The prediction of Zechariah (9:14) is to the effect that the Lord be over His people, who war His warfare, that His arrow shall go forth as the lightning and that He shall blow the trumpet. At the sound of the great trumpet they, which were ready to perish in the land of Assyria and the outcasts in the land of Egypt, shall come and shall worship the Lord in the holy mount at Jerusalem. (Isa. 27:13) At His appearing Christ shall send His angels with a great sound of a trumpet to gather together His elect from the four winds. (Matt. 24:31) The trumpet shall sound and the dead shall be raised incorruptible. (I Cor. 15:52) The trumpet was also used as from man to God. Then its sound symbolized the voice of prayer and praise. The prophet exhorts to praise God with the sound of the trumpet. (Ps. 150:3) Further, if the people of Israel went to war in their land against the enemy that oppressed them, “then they shall blow an alarm (loud cry) with the trumpets; and they shall be remembered before the Lord and be saved from their enemies”. (Num. 10:9) As blown over the burnt- and peace-offerings the trumpet’s peal signified the hallowed thoughts to which the believing Israelitish worshipper gave expression through his sacrificing. It thus, did this peal, symbolize his prayer. And as the Lord is ever mindful of his praying people and hears their cry, this blowing of the trumpet over the specified sacrifices was to the worshipper a memorial before his God. (Num. 10:10).

It is significant, however, that the trumpets might be blown only by the priests—the mediators of God and man. Properly therefore the sound of the trumpet was the image of the voice of Christ as raised in prayer in behalf of His people over his sacrifice. It imaged, did this sound, the word of Christ’s power by which He raises the dead, transports His people from the kingdom of darkness into the light of the Father’s presence and endows them with power from on high to war His warfare and to gain the crown.

The second event is the offerings of the twelve princes, which took place immediately after the dedi-

cation of the tabernacle. There was first an offering made by the princes in common: six covered wagons and twelve oxen; a wagon for two of the princes and for each one an ox. Of these, two wagons with their accompanying four oxen Moses gave to the Gershonites because their employment was the transportation of the lighter articles, the tent coverings. The Merarites received the remaining four wagons and eight oxen, because their task was to transport the heavy boards and pillars. The Kohathites got no wagons, because they had no need of them, seeing that they were to carry the vessels of the tabernacle upon their shoulders.

In addition to these gifts, which were brought on one day, the princes gave offerings for the dedication of the altar. According to the command of God, each offered on his particular day, so that the total of days occupied was twelve and each of the days that was next followed immediately the one that preceded. Of the princes it is asserted, that they were “of Israel, heads of the house of their fathers, who were the princes of the tribes and were over them that were numbered”. (Num. 7:2) Their total number was thus twelve; and each of them represented a tribe. The tribe of Levi was not represented. That the total of offerers was nevertheless twelve was due to Joseph’s providing two representatives through the generations of Ephraim and Manasseh. The princes offered in the order in which they were named at the numbering of the people as follows: Nahshon of Judah, Nethaneel of Issachar, Eliab of Zebulun, Elizur of Reuben, Shelumiel of Simeon, Eliasaph of Gad, Elishama of Ephraim, Pedahzur of Manasseh, Abidan of Benjamin, Ahiezer of Dan, Pagiel of Asher, Ahira of Naphtali. All offered identical gifts and the same quota as follows: 1. One silver charger of 130 shekels weight; 2. One silver bowl, (both of these were filled with sacrificial flour and oil for a meal offering); 3. One golden spoon of ten shekels, full of incense; 4. One young bullock, one ram, one lamb of a year old, for a burnt offering; 5. One kid of the goats for a sin offering; 6. Two oxen, five rams, five he-goats, and five lambs of a year old for a peace offering. The adding up of all the offerings occurs in verses 84-88 of chapter seven. The total of silver charges is twelve, of silver bowls twelve, and of golden spoons a like number. The weight of the total of silver vessels is 2,400 shekels or 81 pounds; and of the total of golden spoons 120 shekels or 4 pounds. Now the weight of a silver shekel is held to be 2.5 times that of a shilling and the weight of a golden shekel 1.15 times that of a sovereign (the shilling and the sovereign are English coins). Thus, as the shilling is equivalent to about 24 cents of the United States’ currency and the sovereign to four dollars and 80 cents, the intrinsic worth of each silver charger will be \$78.00, of each bowl

\$72.00, and of each golden spoon \$51.20. But the real worth of such a sum, as measured by what it brought in food and clothing at that time, must have been vastly greater.

The offerings of the princes had this significance: Through the actual sacrifice of these offerings the Lord officially and publicly separated the altar from things common and wholly dedicated it to Himself and His service. But in this work of dedication, the princes and in them the nation took an active part through their providing the gifts for the altar and through their cooperating with the priest in the work of sacrificing the victims (the actual slaying was done by the worshipper). Through this participation they acknowledged that they could be His people only in the blood of their sacrifices, gave praise to Him for the gift of His altar and declared that they would be wholly consecrated to Him in love. The above transactions, were repeated at no time in the future, as through them the altar was once and for all time officially dedicated.

There are still other matters to be taken account of in connection with these offerings. It is natural to ask why the sacred narrator went to such great lengths in narrating the transactions of this chapter. The substance of the whole is told first in verses 10, 11, "And the princes offered for dedicating of the altar in the day that it was anointed, even the princes offered their offering before the altar. And the Lord said unto Moses, They shall offer their offering, each prince on his day, for the dedicating of the altar." In the seventy three verses that follow, the offering of each prince is separately recorded. Then the substance of the whole is again told in verse 84-88. If all their offerings were exactly the same, without variation, why this great repetition in the sacred narrative? This was done not only for their sakes but also for our learning and comfort. For "*all* scripture is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness" (2 Tim. 3:15). What is the instruction to be had from the lengthy narration of these transactions? This that the one tribe was as much an object of God's favor as the other and that their services were all alike acceptable. Through these repetitions God lets His people know that He records all acts of piety and charity that spring from love of Him and that He is not unrighteous to forget the labor of love (Heb. 6:10).

As to the event of the setting apart of the Levites, this has already been dealt with. A few additional remarks, however, are here in order. As was noticed in the article immediately preceding, the Levites were numbered with a view to their being substituted in the place of the firstborn in the other tribes. So the firstborn among these tribes were counted and their num-

ber was found to be 22,273 from one month and upward. This number cannot be the sum of all the firstborn among the whole people, but, as has been made plain, can include only those firstborn males who were born during the thirteen months that elapsed since the departure from Egypt. All the firstborn whose birth had preceded this departure had been redeemed by the pascal lamb, and were therefore not included in the count that was taken thirteen months later. As was noticed, the census of the firstborn sons among the common Israelites yielded a number in excess of the number of Levites by 273. These were redeemed for five shekels each. Thus, with the exception of the 273 all the firstborn sons born after the departure were redeemed by all the males in the tribe of Levi. That this substitution by the Levites was properly a *redemption* is plain from the following language, "And thou shalt bring the Levites before the Lord: and the children of Israel shall put their hands upon the Levites: and Aaron shall offer the Levites before the Lord an offering for the children of Israel". (Num. 8). Those for whom the Levites were taken *directly* are the firstborn. It is because the latter represent all the rest of the children of Israel, that the sacred narrator could speak of the Levites as being offered *for the children of Israel* instead of *for the firstborn*. But that the former were *redeemed* indirectly, that is, through the substitution of the *firstborn* by the Levites, is made clear by the language that immediately follows, "For all the firstborn of the children of Israel are mine. . . . on the day that I smote every firstborn in the land of Egypt I sanctified them for myself."

This is the first and last time that Levites were taken in the place of firstborn sons, so that the transaction at Sinai stood for all time and was thus valid for the tribe of Levi of all the future. Henceforth the redemption of the firstborn was to take place by the payment of the five shekels.

It is natural to ask why the firstborn were substituted by the Levites. Some answer this question to the following effect. The firstborn were originally destined to the service in the tabernacle, that is, appointed to the *actual* performance of it. The reason that this appointment was not kept is that the appointees made themselves unworthy through their involving themselves in the sin of the worship of the golden calf at Mount Horeb. The Levites therefore were taken in their stead. This view, though incorrect, seems to be in line with Scripture. There is the command, coming to Moses, "Sanctify unto me the firstborn, whatsoever openeth the womb among the children of Israel. . . . It is mine". (Ex. 13:2) The view apparently has a solid foundation in the following scriptures. "And I, behold, I have taken the Levites from among the children of Israel instead of the firstborn. . . . Because all the firstborn are mine

for all the firstborn are mine; for on the day that I smote all the firstborn in the land of Egypt, I hallowed unto me all the firstborn in Israel. . . . mine shall they be. I am the Lord". (Num. 3:12, 13) The view seems to be demanded finally by certain statements occurring in the narrative of the consecration of the Levites in the room of the firstborn." And after that shall the Levites go in to do the service of the tabernacle of the congregation. . . . and they are wholly given unto me from among the children of Israel. . . . even instead of all the firstborn of the children of Israel, have I taken them unto me. . . ." "And I have given the Levites as a gift to Aaron and to his sons from among the children of Israel *to do the service of the children of Israel* in the tabernacle of the congregation, and to make an atonement for the children of Israel: that there be no plague among the children of Israel, when the children of Israel come nigh unto the sanctuary". (Num. 8).

The Levites were given to Aaron to do the service of the children of Israel. Especially this statement seems, at first glance, to be conclusive. But let us get before our minds the point at issue. It is not a question of whether the Levites were taken in place of the firstborn and of the people at large on account of the inability of the latter to draw near to God without being consumed. This must be maintained. It is literally stated, "that there be no plague among the children of Israel, when the children of Israel come nigh unto the sanctuary". Neither must the stand be taken that in executing the service in the tabernacle the Levites were not doing the service of the children of Israel and in particular of the firstborn. They were. This, too, is literally stated, "And I have given the Levites. . . . to do the service of the children of Israel in the tabernacle." The Levites were the representatives of the firstborn and thus indirectly of the people. It was thus in the place and also in behalf of the latter that the Levites functioned. The service which they executed was, in the first instance, that of the people. The sole question is whether the firstborn were originally appointed to the *actual* performance of this service, whether, according to a previous arrangement this service was to be executed *directly* by the firstborn and thus not by the firstborn through the Levites. Otherwise said, did God first appoint the firstborn and then later on repent of His doing on account of the apostacy of the appointees and, as so repenting, sanctify the Levites in their stead. This must be denied. Such is not the implication of the substitution of the firstborn by the Levites. And as to the declarations of God, "Sanctify unto me the firstborn". "All the firstborn are mine"—they are not to be taken to mean that what the firstborn were sanctified unto *directly* is the service in the sanctuary. If these declarations be so construed, we have to do here with a command of God

that on account of the great sin committed by the people at Sinai, at no time in the future went into effect. Yet it did. The firstborn were sanctified and through the centuries continued to be sanctified unto the Lord as they were born. On the day that the Lord slew the firstborn in the land of Egypt, He claimed for Himself all the firstborn in Israel, not only the firstborn that were then living, but all those as well who through the centuries were still to be born. This act of God was the cause of the actual sanctification of the firstborn to God in all the subsequent history of the Israelitish people. He had assigned to perdition the firstborn in Egypt in the room of the firstborn in Israel. The former He destroyed in the room of the latter, whom He choose and hallowed to Himself. The firstborn however by themselves were condemnable and ill-deserving. On this account, they could not in themselves draw near to God's sanctuary and live. They had to be redeemed, bought with a price. And they were redeemed. And the price paid was the Levites; yet not the Levites by themselves either; for by themselves they, too, were sinful men. Thus they were redeemed, were the firstborn, by the Levites in association with the blood of their sacrifices. The statement occurs (Num. 8) that God gave the Levites "to make an atonement for the children of Israel" (vs. 19). The original text reads, "to constitute a covering for the children of Israel", that is, for their sins. The meaning is not that the Levites on this occasion were raised to the rank of priest and sacrificed. They themselves constituted a covering for the firstborn, and this, as was said, only in association with the blood of the animal sacrifice by which they themselves were covered. Thus it was only in the Levites that the firstborn, that the children of Israel, could draw near to the sanctuary and live. But the common Levites, too, as a covering of the children of Israel, were but a figure of Christ. Hence, though covered by them, the firstborn might not enter with them into their service. It is plain wherein the *actual* consecration of the firstborn consisted, namely, in their being redeemed by the Levites. It is also plain, in the light of these observations, that it cannot be that in the first instance the firstborn were appointed to the *actual* performance of the service in the tabernacle.

The question why the Levites were taken in the room of the firstborn can now be definitely answered. The Lord ordered it to provide His people with one more token that they were redeemed ones and that only as redeemed could they actually be His people and have fellowship with Him. The very presence of the Levites in the sanctuary and in the land at large, as well as the sacrifices in general, testified of this.

(To be Continued)

G. M. O.